

ataràxia

ies joan oró

maig 2003

maig 2003

ies joan oró

ataràxia

SUMARI

Activitats	4
Opinions i Reportatges	23
Literatura	50
Passatemps	60
Fotografies	63

EQUIP DE MAQUETACIÓ

EQUIP DE REDACCIÓ

Equip de redacció: Alumnes de l'optativa de revista de 1r i 2n de Batxillerat:

Alumnes de 1r: A. Agustí, M. Cabré, A. Cardona, T. Carretero, J. Durán, G. Forcat, E. Gisbert, S. Jlop, J. Rebull.

Alumnes de 2n: B. Aguirre, N. Almiñana, A. Carulla, E. Casares, M. Garsaball, E. Gatiús, J. Gómez, S. Guíjo, D. Herrera, D. Huertas, M. Llop, M. Lluch, D. Pena, R. Sagrera, M. Serna, M. Setién.

Coordinació: Marina Sorribes

Equip de maquetació: Alumnes de 2n curs del Cicle Formatiu de Preimpresió en Arts Gràfiques

M. Basco, R. Bernaus, E. Bosch, M. Cervós, B. Fernández, S. Gatiús, M. Longan, M. Mir, I. Mosquera, M. Pomar, S. Rodríguez, M. Rosselló, M. Trilla.

Professors: T. Castilla, B. Pallarés, D. Serra

Col·laboradors: L. Bell-lloch, E. de Dios, J. Felis, D. Font, J. Font, J. Gelonch, N. Geribàs, R. Hernández, O. Marín, I. Messegué, E. Miranda, J. Otal, G. Tresànceh, R. Tresànceh.

Disseny de la portada: G. Mirmí, sobre uns treballs d'alumnes de 1r d'ESO.

La revista "Ataràxia" ha estat editada gràcies al suport de l'associació de mares i pares de l'institut LORÓ

Ia ens han imposat la nova Llei de "Qualitat", no s'han molestat a parlar amb la Comunitat Educativa, ni amb els pares, ni amb els professors, ni amb els alumnes. Fins i tot l'OCDE (Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic) que havia fet diferents recomanacions, no ha sigut escoltada. No es fonamenta en una avaluació de la LOGSE (això sí, abans de res, han fet una gran campanya mediàtica per informar -més aviat desinformar- de tot allò dolent que tenia la LOGSE). I després aprofitant la seva majoria al parlament espanyol, ens han imposat la nova Llei. BON NADAL!

Dintre de l'àmbit de la Secundària, els canvis més substancials que trobem en la llei són: Itineraris, revàlida, Consell Escolar, religió, centres d'especialització curricular, ...

Itineraris.- Abans eren els alumnes els que escollien l'itinerari que volien fer, i això passava quan començaven el batxillerat. A partir d'ara ens trobarem que quan hagin de començar tercer d'ESO, depenent del seu full acadèmic i per mitjà d'un informe del centre, aconsellaran l'alumne el que ha d'estudiar. Fins ara, i fins als setze l'educació era igual per a tots, com a molt trobaven grups de reforç per a aquells alumnes que anaven una mica o molt endarrerits. El fi principal de l'ESO era formatiu, no selectiu com volen ara.

Revàlida.- Per fi desapareix la Selectivitat, i ja l'enyorem. La nova " Prueba general de bachillerato " ens torna a l'antiga Revàlida. Després de dos anys de batxillerat, després d'aprovar totes les assignatures - fins i tot posant en dubte la feina feta pels professors - els tornen a examinar d'allò que han après, però el més greu és que si no aproven, no tindran dret al títol del batxillerat, per tant, dos anys perduts. Abans si no aprovaves la selectivitat almenys tenies el títol. Ara si suspens, per no fer no pots ni fer un cicle superior sense passar abans una prova per accedir-hi. També cal dir que amb la LOU, després de superar la revàlida, cal fer una altra prova per a entrar a la Universitat.

Religió.- L'Església Catòlica volia que l'assignatura fos obligatòria i amb el mateix nivell que les matemàtiques i les llengües, doncs enhorabona, ho han aconseguit. Al meu parer, la religió l'haurien

d'estudiar com una part de l'assignatura d'història, de filosofia, d'ètica. La nostra Constitució diu que l'Estat és aconfessional, i per tant, no pot donar suport a una manera de viure/veure la vida.

Centres d'Especialització Curricular.- La llei diu que tots els centres que viuen dels diners públics, han de donar tots els itineraris. També diu que qualsevol centre podrà oferir, prèvia autorització d'Ensenyament, projectes educatius que reforcin i ampliin determinats aspectes del currículum. Què té de bo això per als centres? doncs que podran escollir els alumnes pel seu full acadèmic i a més a més rebran més diners de l'Administració. A qui realment afavorirà aquesta mesura, és als de sempre, als centres privats-concertats; que si abans eren selectius, a partir d'ara ho seran més. Visca la llibertat d'escollir centre, ja veiem els centres públics amb tot allò que els centres concertats no vulguin, més o menys com ara però més selectius. Als centres públics volem tots els alumnes, els que treuen cinc i quatre i els que com passa ara, són les millors notes de la selectivitat, més o menys com ara però amb una més gran inversió per part de l'Administració.

Consell Escolar.- Amb la reforma han tret la democràcia als centres. La Constitució Espanyola diu que els professors, els pares i els alumnes intervinen en la gestió i el control dels centres sostinguts amb diners públics. Totes les lleis d'ensenyament, fins ara, havien desenvolupat diferents articulats sobre les obligacions i deures dels consells escolars, havien portat la democràcia als col·legis i instituts, ens havien donat, als pares, la possibilitat d'implicar-nos, des de dintre dels centres, en l'educació dels nostres fills i filles. Abans les potestats del Consell Escolar eren importants, hi havia una independència com a centre, fins i tot, i aquesta era una de les tasques més importants, era deure nostre escollir Director. Ara amb la nova llei només aprovarem el pressupost del centre i el règim intern propi. De la resta ens n'informaran i consultaran ja que tot vindrà imposat per l'Administració, fins i tot el Director, que pot ser algú aliè al centre.

Hi ha moltes altres coses per parlar de la llei, crec que de les més importants n'hem fet un resum. Al meu parer, ens ha tocat la grossa de Nadal.

Juli Otal (President de l'AMPA)

EDITORIAL

Com cada any, quan el curs s'acaba, arriba a les nostres mans una nova edició de la revista Ataràxia. I com cada any també, la revista del nostre Institut em dóna l'oportunitat de dirigir-me a tots vosaltres, ja sigui com a autor d'algun article o, des de fa dos anys, com a director del "Joan Oró".

El primer que vull fer és agrair l'esforç i la feina feta a les moltes persones que participen en la redacció i en l'elaboració de la revista. Des de la professora Marina Sorribes, que s'encarrega de la seva direcció, fins a l'AMPA de l'Institut, que es fa càrrec de les despeses, hi ha la feina d'una sèrie de persones que són absolutament imprescindibles per tal de poder gaudir de la nostra revista. Tot l'equip de redacció, tot l'equip de maquetació, dirigit pels professors del Cicle Formatiu de Preimpresió en Arts Gràfiques, els diferents dissenyadors i tots els col·laboradors, han dedicat una part molt important del seu temps perquè puguem dir que una altra Ataràxia ha vist la llum.

També vull aprofitar per ressaltar alguns altres fets importants. Aquesta revista és un recull de les coses, les moltes coses, que hem fet a l'Institut durant aquest curs 2002-2003 amb la col·laboració de totes aquelles persones que formen la comunitat educativa. Començant, per descomptat, per la visita que va fer el doctor Joan Oró al "seu" institut. El doctor Oró ens va honorar, un cop més, lliurant els premis que porten el seu nom i el centre es va vestir de festa. També hem repetit les celebracions de festes com la castanyada, el festival de Nadal i Sant Jordi. I també hem celebrat altres esdeveniments importants com el Dia de la Pau. D'altra banda, la revista recull els

molts viatges i intercanvis que s'han desenvolupat durant el curs que està prop del seu acabament.

I també vull tenir un record molt especial per aquells professors i alumnes que aquest any ens deixen per diferents motius. En el cas dels professors, alguns aniran el curs vinent a fer classes a altres instituts i a altres alumnes. I altres perquè després de molts anys impartint classes i sent arribar les seves experiències a moltes generacions d'estudiants s'han guanyat un més que merescut descans. No cal dir-ho, però al nostre institut es queda una part molt important de la seva vida i a nosaltres sempre ens quedarà el seu record i la seva amistat.

Als alumnes que acabeu, adéu i que tingueu molta sort a les vostres vides. I als que continuareu el curs vinent a l'Institut Joan Oró, només us he de dir fins l'any vinent en què, amb el suport i la col·laboració de tots, tornarem a fer realitat una nova edició de l'Ataràxia, la nostra revista.

I per acabar deixeu-me repetir el prec que ja us feia l'any passat. Guardeu la revista. No la llenceu. Ara potser no li doneu la importància que realment té i que només arribareu a veure amb el pas dels anys. Penseu que en aquesta revista que ara teniu a les vostres mans hi ha un resum d'uns anys molt importants per a la vostra vida. Ja veureu com d'aquí a un temps us agradarà molt poder tornar a veure aquelles fotografies dels amics que van compartir aventures amb vosaltres. Podreu recordar aquells companys que possiblement no heu tornat a veure des que vau deixar l'institut, o podreu recordar com eren aquells nois/es amb els/les quals continueu tenint contacte o potser, fins i tot, amb qui compartiu la vostra vida.

Josep Felis

MAIG 2002.

GALA DE 2n DE BATXILLERAT

Des de fa uns anys, quan acaba el mes de maig, l'institut es vesteix de gala. Els nois i noies que finalitzen els seus estudis de batxillerat es troben a la sala d'actes del centre amb els seus professors, amics i familiars, que els volen acompanyar en un dia tan important per a ells.

L'acte comença amb unes paraules del sr. Director, del sr. President de l'AMPA, del professor de filosofia, dels representants dels alumnes. Tothom reflexiona en veu alta sobre el final d'aquesta etapa educativa.

Els professors i pares encoratgen els nois i les noies a continuar endavant, que tot el bagatge de coneixements, experiències, sensacions, que han experimentat durant aquests anys els ajudi a afrontar la vida amb força i il·lusió.

Però els veritables protagonistes d'aquest moment són els/les alumnes, que tot fent balanç de les hores viscudes a l'institut no poden dissimular l'emoció que senten, i molts ulls brillants es busquen còmpliment i les rialles i abraçades s'escampen per la sala.

Alguns senten enyorança ja abans de marxar, d'altres estan nerviosos pels nous horitzons que s'obren davant seu. El que és segur és que dins de tothom, d'una manera o altra, quedarà el senyal de tants moments compartits entre aquestes parets.

És la primera promoció que va començar amb la Reforma Educativa (ESO), que va venir amb 12 anys i ara, amb 17 o 18, ha de continuar el seu camí.

Estan preparats.

La sala d'actes feia goig de veure amb tanta joventut engalanada.

Els representants dels alumnes dirigint-se al públic.

Lliurament de les matrícules d'honor als alumnes més brillants.

Sis alumnes van aconseguir les matrícules d'honor.

1r i 2n d'ESO: UN DIA A L'URGELL

Impressions:

El 24 d'octubre, va ser un dijous d'excursió per als alumnes de 1r i 2n d'ESO. La sortida va consistir en una volta pel baix Urgell passant per Verdú i Guimerà.

A Verdú van visitar el poble i després van fer un taller de terrissa. Tothom va fer la seva figura, un drac, que a tots els va costar, però del taller van sortir grans artistes.

Després van arribar al poble medieval de Guimerà, el poble es troba en un vessant d'una muntanya. Als nois i tutors, l'autobús els va deixar a la vall del riu Corb, just al peu de la muntanya i al començament del poble. Just al cim s'acaba la localitat amb un castell enrunat i una església. Així que no va quedar més remei que pujar el poble sencier caminant, tot i així, els alumnes van poder gaudir de les belleses del poble i de les magnífiques vistes que oferia.

Al final ja era hora de marxar i es va acabar una llarga i entretinguda jornada per als xics de 1r i 2n d'ESO. Esperem tornar-los a veure rondant per algun lloc.

Eric Miranda

1r A

[...] Un cop hi vam ser, l'home ens va fer una demostració, amb torn inclòs, sobre com es fa una gerra de ceràmica. Va quedar tan bonic que hi va ficar el nom del Joan Oró. Després, ens va dir que faríem un drac. Ens ho va explicar pas a pas, però... Ai! El cos massa allargat, les potes massa separades (o massa juntes, hi havia de tot). Però aquesta cua no la volia així. Ui! El cap no em surt. Que em pots ajudar? Veus! Els braços m'han quedat bé (rarament ho senties). Pufs! Quines ales més lletges.

Al final tots els vam personalitzar. Que si ara dos banyes, que si ara una cresta per aquí. Un cop la feina feta, vam anar a dinar amb un fred que pela-va [...]

Gerard Tresàncez

1r A

Guimerà:

Guimerà, poble misteriós
el que et passa és sospitós
ets un poble medieval
que molt és el que val.

Fins i tot Robin Hood es podria casar
en un poble on hi ha tant a contemplar,
per al poc que vaig observar
de molt em vaig adonar.

Cases i fulles, tulissos i arbres,
troncs, la vella fusta, rames...
la tranquil·litat adormida,
espera que arribi la vida.

6 Novembre 2002

Lídia Messeguer

1r B

Treballant de valent

Els alumnes van poder comprovar la consistència dels cànctirs de Verdú.

Els petits terrissaires van fer veritables obres d'art.

INTERCANVI AMB ELS ALEMANYS

El dia 22 de setembre del 2002 un grup d'alemanys de Berlín van venir a Lleida amb la finalitat de conèixer bé l'idioma i aprendre molt més de la cultura del nostre país i de la nostra tradició.

Encara recordo els nervis que tenia el primer dia, estava nerviosíssim, perquè no sabia com seria el meu company o companya durant 15 dies, però s'ha de dir que tots eren molt simpàtics. El matí el passaven a l'institut, observant com es feien les classes, a les tardes els portàvem al Bowling, al riu, pel carrer Major i per l'eix comercial, perquè compressin un regalet per a casa seva. El dimarts el van començar amb molta energia, van dur a terme un ruta a peu per la ciutat. Al cinquè dia que eren a Lleida van anar al "mercadillo", allí va passar una cosa molt "graciosa", una noia alemanya es va perdre pel "mercadillo", però la vam trobar mirant roba inte-

rior. Finalment l'últim dia de la setmana els esperava una sortida a Tarragona on van poder gaudir d'una ruta per la Tarraco antiga i van aprofitar per fer un bany a la platja catalana. A la nit els esperava un continu moviment per la festa major i pels bars de la nostra ciutat. Tot el cap de setmana sense parar de passar-s'ho bé i de gaudir del moment. El dilluns següent van fer una excursió a Cellers i van visitar la cova dels muricecs, més una ruta a peu per la gran vall, on es van poder banyar en un rierol. L'últim dia va arribar, i alguns van entrar en un mar de llàgrimes. Però l'experiència va ser bona, molt bona i no oblidarem l'estona passada amb ells. I us convidem que proveu aquesta sensació, de tenir una persona que no coneixes de res a casa teva.

Josep Rebull

EXCURSIÓ ALS MONEGRES

-31 d'octubre del 2002;

Mentre l'institut celebrava la festa anual de la Castanyada, el alumnes de 2n de Batxillerat de Ciències de la terra, acompanyats pels professors, vàrem fer una excursió als Monegres.

No vam anar-hi sols, vam coincidir amb alumnes d'altres instituts.

La finalitat d'aquesta excursió era posar en pràctica els coneixements adquirits a classe.

Vam sortir a les nou del matí de davant del Màrius Torres i iniciàrem una petita passejada per Lleida recollint els nostres companys de viatge als seus respectius instituts, Màrius Torres, IES Ronda, Josep Lladonosa...

La nostra primera parada va ser al poble d'Alcolea, concretament a l'abocador, on vam analitzar les seves parts. Tot seguit ens vam dirigir a Sarinyena i vam veure una vista panoràmica del seu llac mentre els professors ens explicaven una mica la seva història. En aquesta parada vam aprofitar per esmorzar ràpidament.

Vam continuar el nostre camí fins arribar a "Los Torrollones", unes roques erosionades pel pas del

temps, de les quals vam agafar mostres de les seves estratificacions.

El proper poble era "La Almolda", un poble que pertany a Bujaraloz (Saragossa) on vam tenir mitja hora escassa per dinar.

Després de dinar vam fer una pujada a l'ermita del poble, al cim de la muntanya, on hi havia una bonica vista, tot i agafant mostres de "cuquets" d'aigua salada per analitzar-los a l'institut. Vam tornar cap a Lleida, fatigats de tant caminar. Vam aprofitar el dia i vam celebrar la Castanyada d'una forma diferent a d'altres anys.

Míriam Garsaball Royo
Elena Gatiús Olóndriz
Montserrat Serna García

POE A BARCELONA

Després de dues llargues hores de viatge, per fi vam arribar a Barcelona. Només una curta visita al Parc Güell i una estona passejant per Barcelona abans del nostre destí final: POE.

Un ambient terrorífic ens esperava a la sala (bé, no n'hi havia per tant). Estava molt ben ambientada, i impressionava.

L'obra escenificada per la companyia Dagoll Dagom se centrava bàsicament en cinc de les obres d'Edgar Allan Poe: *La caiguda de la casa Usher*, *La verdadera història del senyor Valdemar*, *El pou i el pèndol*, *Morella* i *El barri d'Amontillado*.

Aquestes obres sintetitzades van donar lloc a un espectacle musical, representat al teatre Poliorama.

Un fet destacable és l'escenografia, que feia que el públic s'endinsés a l'obra, ja que molta part del decorat estava ben a prop; com el soterrani o les escales que conduïen a les habitacions.

Un altre punt a favor va ser la caracterització dels personatges. El maquillatge i vestuari era molt espectacular.

La qualitat interpretativa dels actors i actrius i l'excel·lent preparació musical es va poder comprovar en el "directe" més absolut com és el teatre.

A continuació una petita síntesi de l'obra:

Els personatges principals són en Roderic que és el propietari de la mansió i germà de Madeline, l'interpreta l'actor Roger Pera i es caracteritza per les seves perverses intencions amb la seva germana que la manté entre la vida i la mort, perquè se l'estima com a una amant i no pot viure pensant que ella és morta.

La Madeline representada per Rosa Galindo, és víctima de l'obsessió del seu germà i dels estudis científics del Dr. Valdomar. És l'amor platònic de Nicholas que no descobreix les intencions del seu amic Roderic fins al final. Nicholas representat per Miquel Fernández, és el visitant de la casa Usher, el qual és cridat mitjançant una carta que li escriu Madeline.

Com a personatges secundaris, encara que tenen molta importància en l'obra, trobem el Dr. Valdomar, representat per Carles Gramaje, que viu obsessionat pel progrés científic sense importar-li el preu que li pugui costar.

La majordoma, Teresa Vallicrosa i el criat, Ferran Franca, són els que saben el que li passa a Madeline en tot moment i acaben sent víctimes de la crueltat de Roderic i el Dr. Valdemar.

Com a complement de la casa estan els esperits que són víctimes de la Inquisició, que tenen una participació molt superficial, però que ajuden a lligar l'obra.

Un muntatge teatral recomanat per als bons amants del musical.

Roser Sagrera
Diana Herrera
Digna Pena

JÓVENES AL LORO

El divendres, dia 15 de novembre, alguns dels alumnes de primer i segon de l'ESO van participar al concurs "Jóvenes al loro", organitzat per la Ràdio Nacional d'Espanya. Com que era en directe, hi havia molts nervis en joc. Aquests vuit participants, Gerard Tresánchez, Eric Miranda, Marco Camacho, Guillermo Castro, Yasmina Garsaball, Òscar Marín, Lluís Pestaña i Imma Ruiz, s'havien hagut de preparar informant-se de les notícies emeses a la televisió, la ràdio i la premsa per saber respondre les 10 preguntes de què constava el concurs.

Les preguntes es van fer de forma alterna i tenien 10 segons per contestar-les. La mala sort va fer que ens toquessin les més difícils i rebuscades, mentre que a l'altre equip d'Ourense, els van tocar les preguntes més fàcils.

El jurat era molt estricte i si no es deia bé la resposta o no se sentia bé, no la donaven per vàlida.

No ens va acompanyar la sort, però va ser una experiència molt interessant.

A la propera convocatòria, ara que ja sabem com funciona aquest concurs, aconseguirem la victòria.

Miriam Garsaball Royo

TEATRE A SARAGOSSA

El dia 7 de novembre els alumnes de primer de Batxillerat, acompanyats pels nostres tutors, vam fer una excursió a Saragossa. Era una excursió de tutoria que es va combinar amb una activitat de tipus cultural.

Vam anar al Palau de Congressos a veure l'obra *Tempestades* de l'autor Frazer.

Després del teatre vam visitar el Palau de l'Aljaferia; un palau molt bonic, d'estil mossàrab. Ens hi vam estar un parell d'hores.

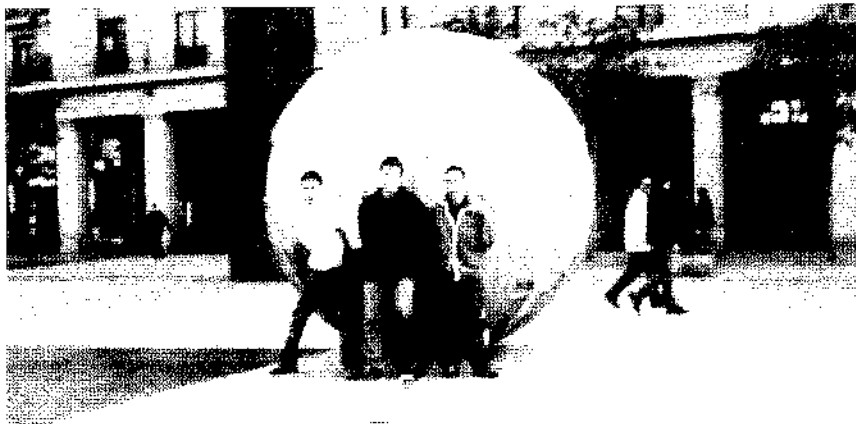
Cap allà a les dues, vam dinar i vam disposar de temps lliure. Uns vam aprofitar per anar de compres, altres a passejar, altres a bars.....

A les quatre vam quedar tots a la plaça del Pilar on els coloms se'ns van llançar a sobre perquè els

donéssim menjar, quin horror!!!

Vam fer dos grups, uns van anar a la Seu i els altres al Pilar. Però al final tots ens trobarem a la basílica del Pilar, que era impressionant!!

Quan vam acabar la visita, vam estar una mitja hora a la plaça i a les sis ja érem a l'autocar per tornar cap a l'institut. A les vuit vam arribar i tots comentàvem el mateix: que vam arribar tard al teatre perquè el conductor es va equivocar de Palau de Congressos. Malgrat aquest petit detall, ens va agradar molt a tots i ens ho vam pas-

Els "forçuts" de batxillerat empenyent el món a la plaça del Pilar

sar molt bé.

Georgina Forcat
Elisabet Gisbert

"LA GRAN CASTANYA"

Dijous, 31 d'octubre. Data de celebració de la castanyada, com cada any, al Joan Oró. Els que van iniciar la festa van ser els alumnes de 4t d'ESO amb la seva venda de castanyes.

A les 12:00h del migdia tots vam poder canviar el nostre tiquet per una paperina de castanyes i un refresc.

No oblidem que la seva tasca ja havia començat uns quants dies abans. És que qui no recorda els alumnes de 4t passant de classe en classe, animant-nos a col·laborar amb ells?

A més a més de la preparació i venda de castanyes, els alumnes d'ESO van divertir-se en els diversos tallers que els estudiants del mòdul de Grau Superior d'Educació Física els havien preparat. Amb tallers com aquests no es podien ni avorrir: "karaoke" a la sala d'actes, màscares, tatuatges, jocs de taula, entre altres.

I mentre els alumnes d'ESO estaven als tallers, què feien els de batxillerat? Doncs participar en la gimcana preparada pels alumnes de CFGSEF.

A diferència de l'any passat, aquest cop van sortir dos nois i dos noies representant a cada classe i van competir els de 1r contra els de 2n de BTX.

Els alumnes del mòdul ens van sorprendre amb una gimcana atípica, la qual constava de deu proves divertides amb uns noms molt i molt originals ("Kinder Sorpresa", transvestits,...) més la prova final anomenada "l'amor que mata".

La veritat és que hi va haver reaccions de tot tipus, des dels participants que s'ho van passar d'allò més bé fins els que es volien fondre o els que volien "matar" els organitzadors. Però cal dir que tots van suportar les tirades d'ous o les mullades d'aigua. En canvi, els espectadors i els que guaitàvem no vam poder parlar de riure durant un sol instant.

Després de molts esforços per

part de tots els organitzadors, van fer els recompentes finals i proclamaren guanyadors els alumnes de 1r curs de Batxillerat.

Aquests "triomfadors" foren obsequiats amb una xocolatada amb coca per a tothom i també per a tots els participants, ja que tots hi van deixar la pell.

Bé, la gimcana va concloure cap a les 2:30h del migdia.

No serà fàcil oblidar aquesta castanyada i la recordarem dies i dies. Alguns, potser, ja s'han quedat amb les cares dels organitzadors de la gimcana, aquells que els tiraven ous, iogurts i altres substàncies.

Maribel Setién Abascal

Els veterans de l'ESO torren les castanyes.

FESTIVAL DE NADAL 2002

Des de fa anys, el nostre institut celebra l'acostumat festival de Nadal, que aquest any està inspirat en *Operación Triunfo*.

Per començar aquest festival els alumnes de tercer de l'ESO van recitar fragments del *Poema de Nadal* de Josep Maria de Sagarra, acompanyats al piano per C.Chacón, alumne de quart d'ESO. A continuació van deixar pas als alumnes de primer i segon que van representar un pessebre vivent. Per concloure la presentació d'aquest festival, els alumnes de primer i quart d'ESO van llegir un poema de Lope de Vega.

Després d'aquesta introducció poètica es va iniciar el concurs d'OT presentat per Carlos Lozano (Javier Castillo), que va donar pas a la Nina (Eduard Vara) i a l'Àngel (Javier Castro), directora i professor respectivament d'aquesta Acadèmia. Després, es va donar pas al jurat format per: David Civera (Antony Bertran), Chenoa (Sandra Castro), Rosa (Gemma Esteve), Raphael (Victor Martínez) i Tamara (Marina Massip).

La primera actuació va ser representada per dos noies i un noi ballant un "remix" d'Anastacia, Eminem...; després va venir l'actuació estel·lar del festival representada per Thalia, on tothom va col·laborar aixecant-se, aplaudint i animant la cantant.

Després d'aquest èxit, van actuar dos nois fent-nos una representació de Hip-hop. Més tard va aparèixer un exalumne de l'acadèmia al que tots coneixem amb el nom de David Bisbal.

La cinquena actuació va ser la d'un grup que imitava Anastacia seguida per una actuació inspirada en aires brasilers.

Upa Dance va ser la setena actuació del festival, ballada per dos nois famosos per la sèrie emesa per la televisió.

La següent actuació va ser una representació d'un popourri de Jennifer López i de Gloria Estefan.

Després una actuació instrumental on uns quants nois de primer d'ESO van posar en pràctica el que havien après durant el primer trimestre interpretant una peça al piano, guitarra i xilòfon.

L'Acadèmia valora les actuacions de les tradicionals cançons de la Sra. Hortal i els seus alumnes.

Després d'aquesta actuació va tornar a l'escenari l'exconcursant de l'acadèmia David Bisbal acompanyat pel seu company Bustamante que ens van cantar a duo la cançó *Dos hombres y un destino*.

Seguidament es van donar els premis del concurs de felicitacions de Nadal i decoració d'aules als alumnes de primer d'ESO.

Per finalitzar totes les actuacions van cantar tots cançons nadalenques típiques amb la professora d'anglès, Regina Hortal. El jurat d'OT va nominar simbòlicament tots els aspectes negatius de la nostra societat i desitjant que el nou any els expulsi definitivament de la nostra vida.

Elena Gatus Olóndriz
Miriam Garsaball Royo
Montserrat Serna García

La nostra "Acadèmia" particular.

Els alumnes de 1r d'ESO rebran el premi pel seu treball artístic.

A ritme de samba

Els nois i noies de 1r d'ESO van guanyar el premi de decoració de les classes.

CONFERÈNCIA SOBRE LA SIDA

El dia 28 de gener del 2003 va venir a l'I.E.S Joan Oró la Dra. Maria Teresa Puig, metgessa de medicina interna especialista en malalties infeccioses de l'hospital Arnau de Vilanova i professora de la Facultat de Medicina de la UDL per fer una conferència sobre la SIDA.

El seu objectiu bàsic va ser omplir de coneixements, és a dir, de significat el símbol de la SIDA.

Aquesta conferència va tenir una presentació molt bonica. La Dra. Puig va iniciar-la amb el símbol del Joan Oró a la pantalla de diapositives. Ens va dir que nosaltres darrera d'aquell símbol hi vèiem uns coneixements, i de la mateixa manera ella volia descobrir-nos un seguit de significats en el símbol de la SIDA, que va aparèixer en pantalla.

Va ser molt interessant, vam estar parlant de les vies de contagi, de les maneres de prevenció, del

com tractar una persona amb SIDA...

Ens va donar un llacet de la SIDA i també unes targetes amb els números de contacte, on es podia aclarir qualsevol dubte sobre el tema.

Va ser una conferència molt completa que va ser molt útil per a tothom.

Roser Sagrera Vallmanya.

ROMEU I JULIETA: Teatre de Shakespeare per a 1r i 2n d'ESO

Els alumnes de 1r i 2n d'Eso han pogut gaudir de l'obra *Romeu i Julieta* el passat dimecres 29 de gener.

L'activitat, organitzada pel Seminari de Català, va permetre als alumnes de primer cicle entrar durant un temps al món teatral de Shakespeare.

L'actuació es va fer a la sala d'actes del col·legi dels Maristes, a càrrec del grup "Magatzem d'Arts".

Romeu i Julieta és una tragèdia que ens explica l'amor impossible de dos nois adolescents. Això fa que tingui molt d'èxit entre el públic jove.

L'obra és una adaptació per al públic de Secundària. Hi ha cinc

actors, els suficients per interpretar els personatges principals. Va durar una hora i al final vam poder parlar amb els actors i fer-los preguntes.

Jo, personalment, penso que la interpretació per part dels actors ha estat bona, a més el decorat era molt senzill, la roba dels actors estava bé.

I hi ha hagut elements cinematogràfics (veus en "off", escenes paral·leles...), i els efectes de llum eren molt bons.

Una obra molt senzilla i alhora interessant.

Eric Miranda

JORNADA DE PORTES OBERTES

CURS 2002-2003

Un any més el nostre institut obre les seves portes per mostrar als nous alumnes, amb els seus respectius pares, les instal·lacions del que possiblement serà el seu pròxim centre d'ensenyament.

Com cada any la presentació ve encapçalada pel director de l'institut Josep Felis que informa als pares del sistema o pla d'estudis del centre i per tant de les seves prestacions.

Amb ell es trobaven la cap d'estudis (Sra. Pilar Domènech), l'adjunta a cap d'estudis (Sra. Maria Puig) i les coordinadores d'ESO i batxillerat (Sra. Cristina Banllés) i (Sra. Montse Irún) respectivament, també els acompanyava el secretari del centre (Sr. Fèlix Ipiéns) i per últim el president de l'AMPA (Sr. Juli Ota).

Després de les explicacions necessàries per orientar els pares, s'inicia el tradicional recorregut per l'institut, començant pel pavelló on es realitzen totes les activitats esportives dels alumnes.

Una de les activitats més lúdiques d'aquest recorregut es troba al seminari de Física i Química on el professor Antoni Yús ens sorprèn amb experiments divertits i curiosos que ens incita a quedar-nos en aquella aula admirant-ho, també a l'aula de Ciències el professor Miquel Bertran ens tenia preparades unes mostres en els microscopis on pares i alumnes van sentir curiositat per apropar-se i mirar aquelles diminutes partícules

L'aula de tecnologia també ens tenia preparats uns circuits on els respectius professors ens van explicar el funcionament de l'aula i les instal·lacions de què disposen.

L'excursió pel centre continua amb la sala de professors i la biblioteca, aules, i com sempre finalitza a la cafeteria del centre on la mestressa ens tenia preparada una xocolatada amb coca de sucre que ens va obrir la gana i donava l'oportunitat que els pares poguessin parlar amb diferents professors del centre.

Un any més els pares acaben satisfets a l'hora d'escollir institut per als seus fills.

Elena Gatius

La directiva ensenyant la biblioteca a futurs usuaris

La tecnologia capta l'atenció dels nous alumnes.

El Sr. Yús mostrant els experiments més divertits i interessants.

EL CLUB DELS POETES MORTS

La companyia de teatre juvenil *la Inestable 21*, té un nou projecte per a la temporada 2002-2003, amb el nom del *Club dels poetes morts*. Una adaptació dramàtica de la pròpia pel·lícula, versió en català. Aquesta companyia va sorgir l'any passat amb una obra titulada igual que la companyia. Aquest any la companyia té nous membres i s'enfronta amb un drama.

Els alumnes de 1r de batxillerat van anar a veure l'obra a la fundació la Caixa.

L'obra tracta d'un grup d'alumnes d'una escola molt estricta. Tots tenen grans aspiracions a la vida com ser president, jutge...

Comença un nou curs a l'escola i apareixen nous alumnes i nous professors, hi ha un nou professor que substitueix el de literatura, es diu senyor Kitting. És una persona totalment diferent a les altres i té un estil especial. Ell inicia els alumnes a llegir poesia però d'una altra manera, sentint-la des de dins i interpretant-la. Ells al començament es queden estranyats però després li segueixen el rotllo i l'entenen. Aleshores

descobreixen un àlbum de fotos on apareix el senyor Kitting i on diu que abans hi havia un lloc on els alumnes es reunien per llegir poesia i per deixar volar la imaginació, aquest lloc és el Club dels poetes morts. Els alumnes de l'escola ho saben i decideixen anar-hi, volen fer un grup de teatre i representar una obra. Quan acaben d'interpretar *El somni d'una nit d'estiu* de W. Shakespeare, la directora informa a una alumna que els seus pares s'han assabentat que pertany al grup de teatre i que estan molt enfadats. Aleshores ella, atabalada, decideix suïcidar-se.

La directora de l'escola acomiada el senyor Kitting per la manera de donar les classes de literatura. Els alumnes se subleven contra la directora i tots s'aixequen de la cadira i, aclamant-lo, diuen "OH CAPITÀ, EL MEU CAPITÀ", com els havia ensenyat el professor.

Els joves intèrprets van realitzar un bon treball i van saber connectar amb el públic, que va sortir satisfet.

Georgina Forcat
Josep Rebull

Fotograma de la pel·lícula "El club de los poetas muertos".

II EDICIÓ DELS PREMIS JOAN ORÓ

Després de l'èxit obtingut l'any passat en la 1ª edició dels premis Joan Oró en la celebració del 25è aniversari del nostre institut, aquest any hem volgut continuar el que serà un seguit d'edicions d'aquests premis.

Podem dir, doncs, que un any més els alumnes de les diferents escoles de tot Lleida s'han esforçat per tal de participar en aquest certamen.

Vam comptar amb la valuosa presència del mateix Dr. Joan Oró que va tenir la deferència d'estar amb nosaltres el dia vint-i-quatre de febrer. Va ser l'encarregat d'atorgar aquest premi als alumnes guanyadors del concurs, els guanyadors d'aquest any van ser:

- Primer premi: Sergi Picart
de l'Annexa 1 amb 50 €
- Segon premi: Judith Amigó
de l'Espiga amb 25 €
- Tercer premi: Pau Andreu
de l'Annexa 1 amb 10 €

També es van donar cinc mencions especials a...

- Alba Majós, de l'Espiga
- David Calvera, de l'Espiga

- Xavier Canchal, de Frederic Godàs
dels Camps Elisis

- Jaume Yús del Mater Salvatoris

Els premis constaven de cinc mencions especials i per descomptat del tercer, segon i primer premi, consistents en vint-i-cinc euros, cinquanta euros i cent euros respectivament en material didàctic.

Els encarregats d'iniciar aquesta edició varen ser el senyor director, Josep Felis, i el senyor Joan Manel Bueno i l'encarregat de posar-ne fi va ser el Dr. Joan Oró que ens va oferir una petita conferència sobre la vida i l'univers i els invents més importants del darrer segle. Un cop finalitzada la conferència una gran massa de gent va pujar a l'escenari amb l'objectiu de fer-se una foto o d'arrencar-li una signatura a l'amfitrió.

Elena Gatius

Alumnes premiats, al costat del Sr. Joan Oró.

l'alumne guanyador mostrant un invent seu

Dos dels participants als premis "Joan Oró".

LES DOS CARES DEL MÓN

Quatre de febrer del 2003. Un destí: Burkina Faso; un objectiu: reflexió sobre els seus problemes i injustícies; un expert en el tema: Carles Sanmartín; un col·laborador: José Manuel Rodríguez; un auditori: els alumnes del Joan Oró i la presència del nostre luxós "VENERABLE".

Carles Sanmartín, un exalumne del nostre institut, és de les persones que viu des de molt a prop la situació a Burkina Faso, i, amb el seu petit granet de sorra que aporta com a missioner, intenta canviar el pessimisme, vèncer la globalització, és a dir, la integració de tota l'economia mundial en un sol sistema econòmic, dominat pel capitalisme, i que afecta tot el món, però no beneficia tothom, i conscienciar la gent que són ells els únics que poden sortir de la misèria.

Carles Sanmartín amb la seva notable experiència en el món dels joves, va despertar en tots nosaltres un nou interès.

I amb un encapçalament inesperat, ens va fer agafar paper i llapis i acabar de completar la frase: "Per ser feliç em cal..."

Les respostes, tot i que eren materialistes, van ser d'allò més evidents: els amics, la família, l'amor, la salut, la pau...

Les diferències entre els joves africans i nosaltres no són tan abismals com molts poden arribar a pensar i creure, ja que els joves africans contestarien més o menys el mateix. Tenen pensaments i idees comunes a nosaltres, com la necessitat de sentir-se estimats.

És clar! Sorgeixen distincions a nivell de recursos, com la precarietat en l'àmbit de la salut i l'educació.

El conferenciant en va fer cinc cèntims i ens situà dins l'economia, la salut i l'educació del país, a banda d'explicar-nos la inversió que s'està fent en el sector de les infraestructures.

Cal no oblidar que: "TOTS SOM GERRES ESQUERDADES QUE PODEM USAR-LES PER ALS BENEFICIS DELS ALTRES".

Maria Llop
Maribel Setién.

TEATRE A L'INSTITUT

Al mes d'Octubre de 2002, alguns alumnes de l'institut IES Joan Oró, vam començar l'activitat extraescolar de Teatre, organitzada per la Fundació "La Caixa".

Els alumnes, som de diversos cursos, aquest any anem de 1r d'ESO a 1r de Batxillerat. Els nostres noms segur que els coneixeu: Desiré Balagué, M^a del mar Cabré, Rubén Gutiérrez, Jéssica Jiménez, Ana Mª Mir, Lúdia Messegué, Nerea Otal, Mariuxi Quichimbo, Inma Ruiz, Sergi Sabariego, i finalment Sara Velasco. La nostra professora és de l'Aula de Teatre de l'Escorxador. Es diu: Marta Santacana.

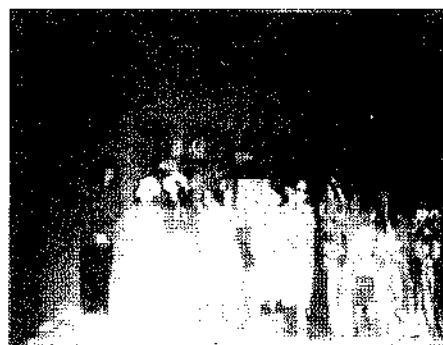
Aquest any, el tema de les obres del nostre institut i d'altres instituts de Lleida servirà per commemorar el 800è aniversari de la Seu Vella.

La nostra obra serà: *La Vida en un Castell*.

Guillem de Montcada (Sergi), arriba al castell de

la seva tieta, la reina Isabel (Sara) per arribar a ser cavaller. Per arribar-hi haurà de fer classes d'arc (Desiré), d'espasa (Ana M^a), i abans de tot això, classes de llautí amb el mossèn Ermengol (Inma).

El noi, buscant la seva tieta, la qual acaba de fer fora les seves filles Blanca (Lúdia) i Beatriu (Nerea), coneix Cristina (Jéssica), la dama de companyia de la reina, i s'enamoren. Ell, tot enamorat, s'asseu en

una cadira del menjador i assisteix a la persecució del bufó per part de Mundeta, la cuinera (M^a del Mar), a la qual, des del primer dia havia agafat confiança, i ella el mira i li pregunta què li passa, ell fa un sospir i la cuinera dedueix que està enamorat, ell li ho explica.

Les dues filles de la reina, Blanca i Beatriu, no s'avenen gaire, es discuteixen per tot. Una d'elles està

encantada amb l'arribada de Guillem sols per la curiositat, però l'altra no.

Aj final, Guillem de Burg, aconsegueix fer-se cavaller i ho celebren amb un bon sopar.

M^a del Mar Cabré.

ANEM A SARAGOSSA!!!

Els alumnes de segon de batxillerat amb el seminari d'història i geografia, vam realitzar una excursió a Saragossa.

Vam agafar l'autocar a dos quarts de nou del matí a l'institut, i tots cap a Saragossa!

La missió d'aquesta excursió era concretament veure la base aèria militar. Vam quedar impressionats per les seves dimensions. A l'arribar allí l'oficial encarregat de la fotografia ens va fer una foto amb grup i ens va ensenyar un vídeo de la història de la base, i tot seguit vam anar a veure els dos

avions més importants d'allà: l'impressionant Hèrcules i el lleuger F-18.

Quan vam acabar la visita vam anar a dinar pel centre de la ciutat, a dos quarts de cinc els professors ens esperaven per agafar l'autocar i anar a visitar el palau de "l'Alfajería".

Vam tornar a Lleida mirant una pel·lícula (Torrente 2)

Nuria Almiñana

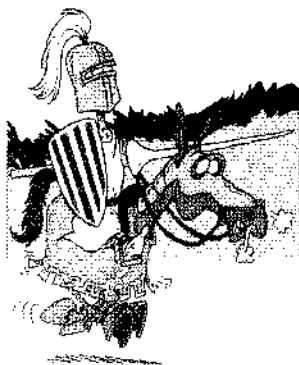
Patricia campo.

Els alumnes del J. Oró a Saragossa

TIRANT LO BLANC

El passat dia 26 de març els alumnes de 3r i de 4t d'ESO vam anar a la sala d'actes dels Maristes a veure l'obra de teatre *Tirant lo Blanc*. Era una activitat organitzada pel departament de Català. L'obra tracta d'un jove cavaller, Tirant; que lluita en moltes batalles, enfrontaments i guerres, en les quals sempre n'és el vencedor. En una d'aquestes batalles va salvar tot l'imperi grec de l'amenaça turca, en acabar es va casar amb la princesa Carmesina. Van viure uns feliços dies, però al final, tots dos personatges

moren: Tirant a causa d'una malaltia, i Carmesina de tristesa per Tirant.

A nosaltres, personalment, l'obra en si ens va agradar bastant, però el que més ens va cridar l'atenció va ser la manera com els actors la van narrar i representar, va ser sorprenent com aquests, tot fent-ne broma, van aconseguir que la gent del públic esclatés en rialles.

Dàvinia Font Calafell
Jèssica Font Calafell

EXCURSIÓ A OLOT

El viatge:

Vam sortir de darrere de l'institut i vam sortir per la carretera cap a Besalú, va ser un viatge una mica llarg, però ja se sap, entre amics, tot és jugar, i jugant el viatge es fa més curt.

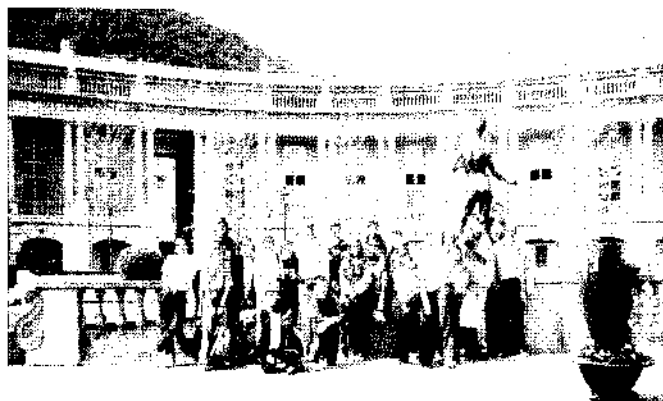
Vam arribar a Besalú a mig matí i vam entrar al poble fins a l'ajuntament on ens vam trobar amb la guia. Vam visitar dues de les esglésies del poble. Després de la visita a les esglésies vam tenir una estona de temps lliure per anar pel poble pel nostre compte. Vam arribar a la tarda i vam deixar les motxilles a les habitacions i vam descansar cinc minuts, després d'això vam marxar cap al museu dels volcans. Vam aprendre les diferents maneres que té de sortir la lava sota terra, vam aprendre quins tipus d'erupcions hi ha i altres coses relacionades amb els volcans i els terratrèmols. Acabat tot allò, vam entrar en una sala on vam veure una mena d'història sobre Olot i alguns volcans del seu voltant, aquella sala era també un simulador de terratrèmols i al final de la història, el terra va començar a tremolar. Quan vam sortir d'aquella sala vam veure els tipus de roques volcàniques que hi ha. Després vam tenir una estona de temps lliure pels jardins del museu i vam tornar a l'alberg.

El segon dia vam estar tot el dia fora de l'alberg, vam visitar els volcans Croscat i Santa Margarida i vam anar a un parador on vam menjar i després d'això vam anar a visitar la Fageda d'en Jordà. A la nit vam anar a un descampat molt gran i vam jugar a "polis i cacos" però amb contrabandistes. Va ser divertit.

El tercer i últim dia vam visitar el museu d'Olot, on vam veure obres d'artistes locals. Després de dinar vam tornar cap a Lleida i la meitat de la gent va passar el viatge dormint.

En resum una experiència molt interessant.

Òscar Marín Carvajal

El grup en un bell edifici d'Olot

"SERÀ MERAVELLÓS VIATJAR FINS A CANÀRIES"...

Això és el que pensàvem abans de marxar. I la cosa va anar així...

Dilluns, dia 7. Sortim des del Camp d'Esports a les 8:00h del matí i amb els nostres abundants equipatges (això va més per les noies, tot i que els nois no se'n salven!) i les nostres cares de son, ens dirigim cap a l'aeroport del Prat. Després de prendre el 2n "caferet" del dia i de fer relaxació (tan sols alguns), a volar! I aquí ja s'avança un gran esdeveniment, algú (val més no dir noms perquè quedaria lleig) en va treure un gran profit d'aquestes tres hores d'avió i també, perquè no, del menjar. Les rialles i els tips de riure que ens vam fer, van ser els primers indicis que aquesta seria una bona excursió.

A les 14:35h ja ens trobàvem a l'illa (recordeu: 1 hora menys a Canàries) i després d'un llarg trasllat fins a l'hotel, finalment a les 16:00h aproximadament arribàvem a l'hotel situat a Puerto de la Cruz. Acomodar-nos en ell ja va resultar més difícil, perquè durant tres bons quarts d'hora vam estar canviant-nos d'una habitació a una altra (de la 102 a la 112) i buidant i emplerint armaris com si res. Quan vam poder, vam sortir a descobrir tots els indrets que amagava Puerto de la Cruz i no vam tardar massa a trobar botigues, supermercats, bars on anar a berenar, és clar, sense oblidar "La Bodeguita", bar ubicat davant del nostre hotel on alguns ens aplegàvem abans dels sopars, i el qual us recomano.

Al ser el primer dia, després de sopar, vam decidir anar a fer un beure i revisar l'ambient canari, malgrat tot aquest beure s'allargà una mica i en unes hores ja ens vam conèixer la meitat dels pubs. I quan sortíem d'un dels locals decidits a tornar a l'hotel, la Mariona ens va fer riure a tots plegats, convertint-se en el mirador de tothom, i mai millor dit, i llavors ja hi vam ser un altre cop: durant tota l'estada li vam recordar aquella mala sort del primer dia. Un cop erem a l'hotel i el Trini i la Bea havien fet recompte, a veure si no se n'havia perdut cap, començà la nostra primera tertúlia nocturna a la 102.

Va costar una mica més llevar-nos d'hora el segon dia, sort en tinguérem cada matí de la visita dels

professors, als quals vam fer treballar bastant, ja que el despertar d'alguns no era massa bo. I canviant els plans a causa del mal temps, vam decidir anar a Sta. Cruz de Tenerife, i prou feina i disputes va haver-hi per poder pujar a la *guagua* (bus). Com que el temps va fer un giravolt impressionant, a la tarda vam poder anar a la platja i/o piscina.

A les 9:00h com cada dia, ens reuníem per sopar i per degustar patates fregides i com a postre bananes amb pa (menú de la setmana). Aquest vespre no vam sortir tan d'hora, feien la sèrie a la televisió i ni que fóssim a Canàries no ens la podíem perdre, així que la vam mirar a l'habitació 102, la que tots visitàvem.

Sortir de l'hotel, fer un gelat i cap a cremar les calories d'alguna manera, que no era altra que anant a ballar al Ritmo, al Simpson,... locals on ja ens coneixien i ens convidaven a algun beure

El dimecres va ser un dels dies més marcats per a nosaltres. Els destins a visitar aquest dia eren Icod de los Vinos i Garachico, pobles cèlebres de l'illa, i amb bastant son acumulada i ganes de dormir, no vam poder fer l'últim son a l'autocar perquè ens tocà un guia molt i molt simpàtic i sociable, en ocasions massa. Mentre intentàvem dormir, el Trini aprofitava per gravar-nos amb la seva càmera. Tot i que semblava que Canàries sols es caracteritza per la platja, és ben fals. Aquests poblets on vam anar eren totalment de muntanya produint un gran contrast amb tot el marge coster de l'illa. I com el nom ja ens indica "Icod de los vinos" (el lloc dels vins), és aquí on vam fer el tastet de formatge i una catació dels vins de la zona, a banda de visitar el famós "drago Milenario". Congelats de fred i sense massa sol, vam passar mitja tarda jugant a jocs de cartes com el burro(1, 2, 3, jaaaa, on el Conrad feia de moderador), amb altres inquilins de l'hotel.

A l'hora de sopar, vam afinar la veu, perquè a la nit... KARAOKE! Tots els del Joan Oró, fins i tot la Bea i el Trini, vam sortir a la recerca d'un lloc on poder mostrar els nostres dots artístics, la decepció vingué quan després de mitja hora de caminar, en vam trobar un on només hi havia cançons en anglès

i quatre d'espanyoles, i després de fer cua durant una bona estona, vam acabar cantant "La última noche", tema recomanat per alguna persona convençuda que era la del Javián d'OT, però vam descobrir que era la que els nostres pares ballaven. Així que els que ens vam animar vam ser pocs. La tasca dels altres va ser fer de fotògrafs. I on vam acabar?

Al Simpson, pub de moda. I els protagonistes de la nit van ser els nois, perquè van quedar com bons galants regalant una rosa a totes les noies.

El dia 10 va ser un dia tranquil. Al matí vam traslladar-nos fins al jardí Botànic, posteriorment vam dirigir-nos cap al Parque Taoro (tot i que alguns ens van abandonar per anar a la platja i ens vam quedar la colla dels 10 més els professors). La tarda va ser de "relax" total prenent el sol a la piscina de l'hotel. I a la nit, els nois en un dels pubs van insistir al Dj que

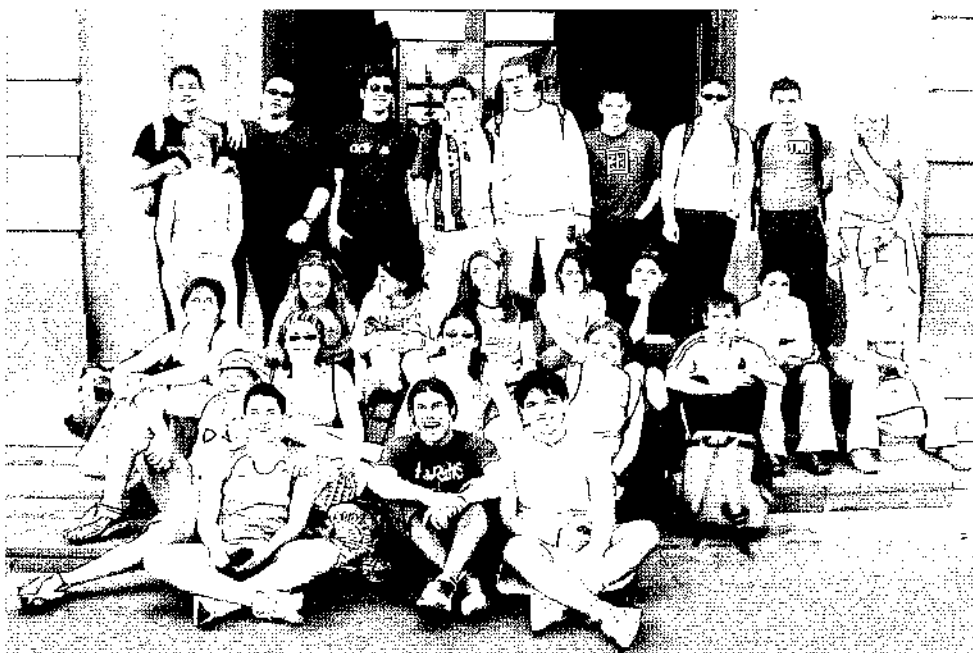
dediqués una cançó a les noies més guapes de Lleida, aquest els ignorà. El 5è dia va ser el més "fred" i suposo que ja sabeu per què? Doncs perquè vam anar al Teide i abans d'arribar a 2400m, ja ens havíem aturat en uns quants miradors.

El cansament i la son s'anaven acumulant, però cada cop teníem menys ganes de tornar cap a casa.

El cap de setmana va estar d'allò més bé. Platja, piscina, Lago Martiánez, descans,...El temps ens va permetre poder prendre un bany al complex turístic ja citat, on hi havia un conjunt de piscines amb un llac artificial. També vam aprofitar per acabar de comprar els últims regals, per dormir i per sortir de festa (per què no!).

L'última nit (ara no parlem de la cançó), la nit del diumenge, va ser una miqueta trista. Després de

sopar vam sortir a fer un gelat, vam aturar-nos a mirar el mar un llarg instant, vam fer les últimes fotos i l'últim lloc que vam recórrer i on vam fer el comiat, va ser al pub on anàvem cada nit, el Simpson. Aquest dia el Dj ens va escoltar i ens va dedicar bastants cançons, entre elles, "Papichulo", el nostre tema preferit de Canàries. A les 3:00h

El grup a Santa Cruz

vam tornar cap a l'hotel, vam agafar les maletes i cap a viatjar. L'excursió s'estava finalitzant. El retorn es va fer curt ja que la majoria vam dormir i no ens en vam assabentar de res. Aquest cop no passà res massa interessant. El dilluns 14 d'abril a les dues del migdia aproximadament arribàvem a Lleida.

Volem concloure dient que aquest viatge no s'oblidarà fàcilment, que no ens faria res tornar-lo a realitzar i que millor no podia anar.

Aprofitem des d'aquí per agrair als professors que ens van acompanyar (el Trini i la Bea) el bon ambient que entre tots nosaltres regnava.

Nuria Almiñana
Maribel Setién

VIATGE ALS ESTATS UNITS

El dia 31 de març van marxar de Lleida vint-i-dos alumnes del nostre institut i dues professores, la Sra. P. Domènech i la Sra. M. Irún, cap als Estats Units per fer un intercanvi amb uns estudiants de l'institut Traip Academy del poble de Kittery (a l'estat de Maine). El primer dia (1 d'abril) que vam ser a Nova York vam fer una visita a la ciutat. Amb un Ferri, vam navegar per el Riu Hudson i vam veure l'està-

Foto de grup dels nostres viatgers companys.

tua de la Llibertat. També passejàrem per Manhattan, visitant Wall Street i la Zona Zero, Xina Town, Little Italy, la 5ª Avinguda, Brodway, tot ens va encantar i fins i tot vam pujar a dalt de l'Empire State. El segon dia vam passejar pel Central Park i visitàrem el Metropolitan Museum. Després de sis hores de viatge i passar aventures, arribàrem a Kittery, a l'institut on les famílies ens

Amb els amics americans.

esperaven entusiasma- des. Els dies passaven i tots nosaltres començà- vem a incorporar al siste- ma de vida nord-ameri- cà. Menjàvem a l'hora que ells ho feien, etc. Als matins ens quedà- vem a l'institut o feiem excursions per la zona, Harvard (a Boston), a l'a- quari de Boston, i moltes més coses. A les tardes quedàvem tots els cata- lans i ens n'anàvem a comprar (una activitat que ens agradava molt, i que feiem molt sovint). A les nits, és a dir (a les sis de la tarda), organitzàvem una "party" a casa d'algun americà o americana i apo- fundíem les nostres relacions. Però el dia final arri- bava, haviem de fer les maletes i marxar cap a casa nostra. No volíem marxar, estàvem molt emocio- nats amb aquell nou país, però alhora estàvem con- tents, ja que haviem fet uns amics a l'altra banda de l'Atlàntic, i tots sabem que la nostra amistat perdu- rarà molt de temps.

Tamara Carretero
Adelina Agustí
Josep Rebull

L'Empire State Building

Un grupet d'alumnes amb les "teachers" catalanes.

EXCURSIÓ A ANDALUSIA

Del 7 al 12 d'abril els alumnes de 4t d'ESO, acompanyats per les professores Carme Palau i Teresa Parra, van anar de viatge de fi de curs a Andalusia, on van visitar les ciutats més representatives d'aquesta zona: Còrdova, Sevilla, Granada. Van poder veure monuments com l'Alhambra, el Generalife

(Granada), la Mesquita i la catedral (Còrdova), la Torre del Oro i la Giralda (Sevilla) etc. Tots ells representatius de l'art morisc.

El viatge va tenir un interès cultural molt rellevant i també una part lúdica que no podem oblidar.

Els alumnes de 4t d'ESO volem destacar la bona convivència que va haver-hi.

L'excursió ens ha permès ampliar coneixements, però també ens ha unit moltíssim. Un viatge que recordarem sempre!

Sandra Rodríguez

Lucía González

Jèssica Font

Davínia Font

XVIII EDICIÓ DELS PREMIS AGUSTÍ RICART

Des de fa divuit anys el dia de Sant Jordi al nostre centre es fa el lliurament dels premis Agustí Ricart, un concurs en què els alumnes mostren les seves habilitats literàries.

Aquest any el jurat ha estat format per la Sra. Maria Torrego, el Sr. Roger Tudel, Sra Eva Hernández i Sra. Lúdia Bell-lloch, acompanyats del Sr. Director Josep Felis que presideix la taula.

En el concurs han resultat guanyadors dos alumnes en la modalitat de prosa, Óscar Marín de segon d'ESO amb *La expulsión de la muerte del mundo* i Joan Gelonch de segon de batxillerat amb el relat *Anna*. Els premiats ens van llegir un fragment de la seva obra.

Els premis de poesia van quedar deserts.

Els membres del jurat han encoratjat tots els alumnes a continuar llegint i escrivint perquè dels bons lectors poden sortir bons escriptors.

En acabar l'acte tothom va poder gaudir de la diada festiva del llibre i la rosa, com és tradicional a Catalunya.

Elena Gatius

Guanyadors de premi literari amb els membres del jurat i les roses de S. Jordi

EL CICLE VISITA GRAPHISPAG

El dia 14 de febrer nosaltres, els alumnes de primer i segon del cicle formatiu de Preimpressió en arts gràfiques, vam anar a la fira de Graphispag, que es feia a Barcelona. Era una fira relacionada amb les arts gràfiques on s'exposaven tot tipus de màquines com plòters, màquines CTP (computer to plate, última tecnologia), CTF (computer to film), màquines de fabricació de paper i moltes altres. També s'exposaven sistemes d'impressió en offset i serigrafia, entre d'altres.

La fira se situava dins de dos grans pavellons, on

El Trini col·laborant per fer el diari de la fira.

tot tipus de grans empreses (AGFA, Torraspapel, Fujifilm) exposaven els seus productes.

La gran quantitat d'informació que donaven els expositors i les explicacions que oferien ens va ajudar a entendre millor el funcionament d'aparells que en un futur farem servir, a més a més, les màquines estaven en ple funcionament per als compradors i visitants de la fira.

L'excursió va coincidir amb el dia de Sant Valentí, molts encara no havien comprat els regals a la seva parella i tenien pensat comprar-lo allí, però ens vam trobar que la fira estava als afores de l'Hospitalet de Llobregat i no hi havia botigues a prop.

A Lleida vam arribar a dos quarts de deu a causa

Ens vam cansar molt!

de retencions que hi havia a la sortida de Barcelona i tampoc no vam poder comprar el regal de Sant Valentí a Lleida.

En resum, va ser una excursió on ens ho vam passar molt bé i vam arribar a casa cansats de caminar i estar tot el dia a la fira.

Esperem que per l'any 2005 s'hi torni amb els futurs alumnes, ja que veuran molt més clar el que expliquen els/les professors/professores a classe.

Ricard Hernández, alumne del CFGM Preimpressió en arts gràfiques.

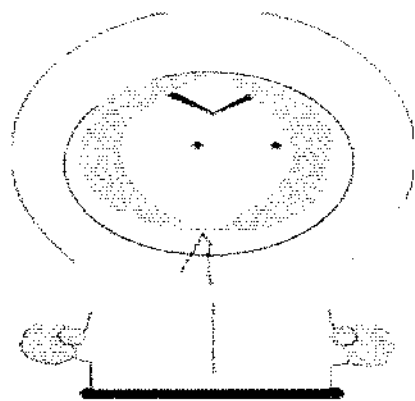
Durant el viatge de tornada vam tenir temps de fer de tot.

SOUTH PARK, UNA SÈRIE QUALSEVOL?

El que va començar sent una paròdia de la vida d'una colla d'amics ha arribat a ser una de les sèries més vistes a nivell mundial.

Els seus creadors (Trey Parker i Matt Stone) a prin-

cipis dels anys 90 van inventar uns personatges que representen uns nens d'onze anys que critiquen la societat nord-americana. Al 2000 va sortir la pel·lícula d'aquesta sèrie, *South Park: más grande, más*

largo, sin cortes. Aquesta pel·lícula va ser tot un èxit.

El seu argument tracta sobre l'esclat de la 3ª guerra mundial que desencadenen els Estats Units i Canadà a causa d'una pel·lícula canadencs en què diuen moltes paraulotes. Aquesta pel·lícula no és permesa als menors de 18 anys i han d'anar acompanyats per un adult. Els nens de South Park (subornant un adult) aconseguixen de veure-la. A partir d'aquí els nens comencen a actuar igual que els personatges de la pel·lícula. Les mares sospiten i es mobilitzen culpant de tots els mals al Canadà. D'un fet insignificant s'arriba a una situació absurda i insostenible.

Els protagonistes són quatre nens d'onze anys:

STAN: Està enamorat de Wendy i cada vegada que és a prop d'ella vomita.

KYLE: És jueu i per això els seus companys el discriminen.

KENNY: Sempre el maten. A la pel·lícula és qui, paradoxalment, salva el món.

El marc de l'acció és el típic d'una comèdia musical natalenca però en ell es desenvolupa una dramàtica i absurda història. El to de veu i la rapidesa amb què parlen creen un ritme frenètic que fa alte-

rar l'espectador. Els dibuixos tenen una simplicitat que fa pensar que no estan molt elaborats. Aquest esquematisme és intencionat, per cridar més l'atenció. Un dels temes tractats és l'excés de patriotisme i la discriminació cap als estrangers. També queda reflectit el racisme contra els negres, que volen utilitzar com a escut humà.

Potser per donar més realisme apareixen personatges històrics coneguts (Hitler, Gandi, Saddam Hussein, Bill Clinton...). Un altre dels temes més repetitius és el sexe. És il·lustratiu de la doble moral nord-americana i de bona part de la societat actual el fet que la mare de Cartman troba més greu que el seu fill digui paraulotes que el que ella hagi gravat una pel·lícula pornogràfica.

També queda patent la crueltat nord-americana quan gaudeixen veient l'execució dels culpables a la televisió.

La visió pessimista de la vida queda reflectida al personatge del Kenny quan prefereix donar la seva vida a canvi que tot torni a ser com era i tornar als inferns en comptes de viure en un món que per a ell no val la pena.

Definitivament, South Park no deixa indiferent a ningú.

Elisabeth Gisbert
Tamara Carretero
Jesús Durán
Aleix Cardona

ON ENS PORTARÀ EL DESTÍ?

Com cada any, molts joves ens trobem en una situació indecisa, sense saber a què dedicarem els propers 40 anys de la nostra vida.

Què farem? A on ens portarà el destí? Qui sap si ens tornarem a trobar?

Alguns ja ho tenen clar, altres en canvi, i aquí s'hi inclou la majoria, temem elegir un camí erroni.

Fent referència a aquests que anem perduts, la UDI. presenta una "àmplia" varietat d'ofertes d'estudis superiors.

Si el que vols és dedicar el teu temps a guarir els malalts, a tractar les gripes, els constipats, els mals de cap i les malalties fictícies de la gent una mica més gran que nosaltres, apunta't a Medicina o a Infermeria.

Si vols ser un famós empresari, la maleta amunt i avall, el mòbil sense parar de sonar, i anar sempre estressat, Ciències Empresarials i Administració i Direcció d'Empreses és el que busques.

Si prefereixes tractar el "món marginal", assassins, robatoris, injustícies... el teu futur és Dret.

Si estàs disposat a instruir una colla de marrecs que no paren de fer la guiza, fes-te mestre.

T'agrada viatjar per diferents països? Doncs, no pots fer-ho sense conèixer l'idioma. Estudia una Filologia.

Si vols ampliar els coneixements sobre "Las meninas", fes Història de l'art: els pintors flamencs, la mesquita de Córdoba, la Sagrada Família, Gaudí, Picasso, Van Gogh...

Si et vols tornar el millor amb la premsa del cor i vols conèixer els "afers amorosos" entre cosins, entre Ferran VII i Maria Cristina, per què no ser historiador?

Que si a Suècia neixen pocs nens, que si Itàlia té forma de bota o que si Mèxic és un país molt conta-

minat, només ho aprendràs a Geografia.

Si t'agrada treballar dins dels diferents àmbits de la societat, i ajudar a dur a terme l'adaptació i la integració, tant de la gent gran com dels immigrants, el teu futur el trobaràs a Educació Social.

Si vols ajudar a solucionar els problemes d'aprenentatge en aquells més petits, no cal dir que has de fer Psicopedagogia.

I amb Turisme..." Viaja con nosotros si quieres gozar, viaja con nosotros y podrás ganar... y disfruta... nananana y disfruta."

Si el teu ideal de perfecció és "MENS SANA IN CORPORE SANO", corre cap a INEFC.

Si el que vols és ser el millor, com diuen els nostres Companys (uooooooo, ser pagès és lo millor...), i conèixer el tractament de la terra, els ferilitzants... estudia Enginyeria Tècnica Agrícola o Agrònoms.

Que t'agrada passejar pel bosc, que no estàs satisfet amb la tala d'arbres... doncs l'únic que et recomanem és Forestals.

Si no pots parar de pitjar el ratolí i somies tot el dia a xatejar i el teu millor amic és l'ordinador... has de pensar i creure que has de ser informàtic.

I si cap proposta t'ha cridat l'atenció...

Doncs, mira xiquet, no tens cap més remei, només et queda Industrials. El teu futur està assegurat.

Entenem que no vulgueu passar tants anys de la vostra vida en una universitat, per això mateix, l'altra opció la trobaràs als Cicles Formatius que com tots sabem n'hi ha de gran varietat. Per a més informació: www.xtec.es/fp; www.gencat.es/ense.

Tot el que una persona desitja, no és res més, que poder ser feliç amb el que ha elegit per al seu futur. Un futur millor o pitjor, o simplement diferent.

Maribel Setién
Maria Llop.

ENTREVISTA AMB MERCÈ BALLESPÍ

(exalumna de l'institut Joan Oró)

Mercè Ballespí és una jove actriu de les comarques de Lleida. Ella va començar com actriu i actualment és la directora de l'Aula Municipal de Teatre de Lleida. A la Mercè li encanta el món de la faràndula, en tenim la prova només mirant anys enrera, quan ella va actuar a molts escenaris de Lleida i va fer diversos cursos amb gent important, com per exemple: amb la *Fura del Baus*, Lluís Soler...i molta més gent.

Es pot dir que ha dedicat molts anys de la seva vida a fer el que més li agrada, el teatre.

La Mercè Ballespí a part de ser actriu i directora de l'Aula, ha sigut professora de teatre de molts joves de Lleida, com per exemple: professora dels tallers de teatre per a joves, i actualment és la persona encarregada de la companyia de teatre juvenil de la nostra ciutat, el seu nom és: "Inestable-21".

Tot seguit en parlarem.

Ara li farem una sèrie de preguntes, per conèixer-la millor.

1- Com es troba millor, abans sent professora o ara directora?

Dirigir una obra de teatre omple moltíssim, i és una mica com ser professor, perquè clar, són els teus alumnes, els assessores, els vas guiant, conduint...més que fer de professora els fas de mare. Dirigir és un pas més de la professió de teatre.

A directora de l'Aula de Teatre et refereixes? Una altra part de la meua vida és ser directora de l'Aula de Teatre, és una part de gestió, administració, totalment diferent al que és la docència teatral.

2- Com va sorgir la idea que fos directora?

Doncs el que des de fa vint anys havia estat el director de l'Aula ho va deixar per problemes personals, i aleshores l'equip que hi havia llavors i el que hi ha ara, em van oferir el càrrec i jo sense pensar-ho vaig accedir-hi.

3- Dirigeix la "Companyia Inestable" no? Com veu els joves d'aquesta companyia en el futur?

Doncs molt bé, perquè els joves tenen una edat on hi ha moltes ganes de fer moltes coses. Se'ls ha de reconduir molt, se'ls ha de portar per bon camí. Però aquesta energia innata pròpia de la joventut, si

l'adreceu teatralment és fantàstica. Jo ho trobo molt bé, perquè ja han après coses que joves de la vostra edat, ni s'imaginen; se'ls donen unes responsabilitats per organitzar la companyia "Inestable-21", i fer entendre que a part de fer una obra de teatre, hi ha una sèrie de responsabilitats, per exemple: l'escenografia, la il·luminació, el maquillatge, el vestuari...no els ho donem tot tan fet, sinó que s'han d'espavilar una mica; a més això va molt bé, per al futur serà un pas més endavant que una persona tindrà, quan accedeixi a la professió del teatre.

4- A què és degut el nom d'aquesta companyia?

El Teatre Estable de Lleida abans era la companyia de l'Aula Municipal de Teatre Estable, volia dir, que era una cosa que cada any es feia...amb continuïtat, amb la mateixa gent. He fet molts muntatges de Teatre Estable a Lleida.

Doncs clar, Inestable és, perquè com ara és de joves, és un altre grau, al Teatre Estable de Lleida entraves amb 18 anys. Els joves què són, inestables no? I vint-i- un perquè? Perquè sols poden estar fins als 21 anys.

Aquesta companyia fa dos anys que està feta i cada muntatge dura dos anys.

I, si funciona, tirarem milles!

5- Creus que hi ha nivell de teatre a Lleida?

El veig força bo, amb molta iniciativa, el veig amb moltes ganes de fer teatre, la part de la joventut, és una pedrera per explotar.

Molts joves fan teatre i molts joves volen dedicar-se al teatre. Això és boníssim! Fa uns vint anys la gent no pensava en el teatre, gens! I clar tot això, ha anat creixent.

A l'Aula hi ha uns nens que neixen o creixen o pugen amb el teatre, el teatre ara ja forma part de la seva vida.

A mi, de petita, els meus pares no em portaven a veure teatre. I ara jo veig un munt de gent que porta els seus fills a les sales teatrals, i són nens que, segurament també fan una activitat de teatre.

I tot això ho veig molt bé per al futur, perquè això es pot animar molt, i és maco.

6- La gent, en general, va al teatre?

Sí, la gent va més al teatre ara que abans, també hi ha més oferta; hi ha una programació estable de teatre, que ho porta la Margarida Troguet. I hi ha, a part, altres centres privats a Lleida.

Em sembla molt bé perquè hi ha més oferta teatral, i com més millor.

7- En podria fer un balanç de la seva vida en el món de l'espectacle?

Doncs, no sé... penso que tinc un balanç molt positiu.

Jo el teatre el vaig descobrir als 16 anys, em va encantar i vaig decidir anar a per totes en el teatre i als 17 anys, vaig entrar al teatre Estable de Lleida.

Vaig fer els estudis d'art dramàtic per formació d'actors i d'actrius. He pogut fer una sèrie de cursos i de "castings" amb un seguit de gent.

8- Quin consell donaria als joves que comencen a fer teatre?

Doncs que endavant, que li posin tota la força i totes les ganes, que si els encanta i gaudeixen fent-ne, que no ho deixin; que lluitin pel seu somni i el seu propòsit.

9- Quins projectes de futur té?

Projectes dins de l'Aula de Teatre n'hi ha moles i els de fora els he de postposar, perquè no és el moment més adient, ja que l'Aula m'ocupa un 80% del temps de la meua vida.

Moltes gràcies per la seva amabilitat i li desitgem molt bona sort en aquest món, perquè sabem que no és fàcil.

MÚSICA 100%

Vet aquí tres cantants els més famosos dels últims temps? els més originals i a més a més dos d'ells componen la seva música i la lletra de les seves cançons són cantants especials.

ÀLEX UBAGO

És un noi de Donostia de 18 anys, que componia i gravava cançons per regalar-les a la seva xicota el dia del seu aniversari. I així començà la història d'Àlex Ubago. Aquest any el seu disc s'ha convertit en un dels millors del mercat.

Aquest disc està ple de sentiments com per exemple *Sin miedo a nada* (duo amb Amaia Montero de *La Oreja de Van Gogh*). També podem trobar balades com *Sabes* o ritmes més ballables com *Qué pides tu* o *A gritos de esperanza*. Tots els temes d'aquest disc són cançons d'amor i per això la lletra està cuidada i cantada amb una veu que ens enganxa des de la primera vegada que l'escoltes.

CARLOS BAUTE

Els seus besavis natsals eren emigrants gallecs que van recalar a Cuba, on van tenir la seva filla (Clara Jiménez). Van anar a viure a Veneçuela, on la seva filla va conèixer un canari (Alfonso Baute) i es van casar i van tenir un fill, Carlos Baute.

Ja de petit els seus pares el van apuntar a classes de dansa i música i el van ajudar en el que semblava la seva vertadera vocació. Va començar la seva carrera en solita-

ri, i va treballar amb la companyia Emi Music que el va contractar a l'any 1994. I un any després va treure a la venda el seu primer disc *Orígenes I* i més tard *Orígenes II* que va suposar un repte per a Carlos, ja que en ells va voler reflectir les seves influències i sons de la seva terra veneçolana, convertint-se a tan curta edat en un dels cantants més reconeguts en el seu país.

AMARAL

Eva Amaral, una noia saragossana. Va estudiar escultura a l'Escola d'Art de Saragossa. Va començar en el món de la música tocant la bateria en un petit grup. Quan va compondre les seves primeres cançons, va tocar amb Juan Aguirre, l'actual dissenyador de les seves músiques.

Quan va anar a viure a Madrid, va enregistrar el seu primer àlbum *Amaral*. És un disc que barreja estils molt diversos, com el rock, pop, fado, etc... El que destaca sobre qualsevol instrument és la seva veu, clara i captivadora que fa que el disc sigui un dels més venuts. Ella no és artista d'un dia, sinó que ha tingut i tindrà molts més èxits. El seu segon single és *Voy a acabar contigo* és la millor mostra de so que té aquest àlbum.

M^a del Mar Cabré i Sabina Llop.

LA CONTAMINACIÓ I

L'IMPACTE AMBIENTAL

Gràcies al descobriment del petroli, la humanitat ha evolucionat molt i n'ha sabut treure molts beneficis, com per exemple, els combustibles fòssils (gasolina, gas-oil, fuel-oil, querosè...), amb els quals, podem, entre altres coses, moure tota classe de màquines i vehicles amb motor d'explosió; els gasos fòssils (butà, propà, metà, etc.), amb els quals es pot cuinar, escalfar habitatges...; els plàstics, que n'hi ha de moltes classes i gairebé tots són materials lleugers i força resistents, amb els quals hem pogut fabricar molta varietat d'objectes, com joguines, electrodomèstics, recipients de menjar, bosses, ampolles, objectes de cuina, etc.; els quitrans, que són la part més sòlida del petroli, després de fer-ne la destil·lació dels seus combustibles, i amb els quals hem pogut pavimentar molta extensió de la superfície terrestre, cobrint carrers, carreteres i pistes; Tanmateix, l'ús del petroli també ha comportat inconvenients seriosos que bàsicament se centren en l'impacte mediambiental. Gairebé tots els processos químics que es fan amb el petroli contamineu (no tots igual, sinó que alguns més que uns altres).

Els fums dels combustibles fòssils, van acompanyats de C.O. (monòxid de carboni), i aquest gas ajuda a produir el rescalfament global de l'atmosfera, havent donat lloc a l'efecte hivernacle. A part d'aquest gas, el fum també conté moltes impureses que són nocives per als éssers vius: òxids de sofre i de nitrogen, plom, entre d'altres menys importants. Aquesta pol·lució es concentra molt més a les grans ciutats on l'ús indiscriminat de màquines com les de fàbriques i d'automòbils produeix una excessiva acumulació de fums. Un bon exemple és la ciutat de Mèxic on aquests fums queden retinguts i, fins i tot, la gent havia de sortir al carrer amb màscares de gas per poder respirar.

També hi ha gasos que són els responsables de la perforació de la capa d'Ozó, com per exemple els C.F.C (clorofluorocarbons); els halons; els HFC (hidroclorofluorocarbons); el bromur de metil, el MCF (metilcloroform) i el tetraclorur de carboni. Aquest forat de la capa d'ozó, fins ara ha anat aug-

mentant progressivament a causa de desprendre aquests gasos a l'atmosfera, i l'ozó de la capa costa molt de regenerar-se. A causa d'aquest forat, els raigs de Sol que el travessen no es filtren, i si aquests ens toquen directament, ens poden arribar a causar un càncer de pell.

La fabricació dels plàstics és un procés força contaminant pels fums i gasos sobrants que es desprenen en el procés. I per si no fos prou, la majoria dels plàstics es llancen als abocadors, en lloc de ser

reciclat, que és el que s'hauria de fer. Gairebé tots els plàstics que es llancen són els de recipients de

menjar o de productes (ampolles, bosses de plàstic, safates de plàstic, pots...). Els plàstics dels electrodomèstics, de les joguines, i d'altres aparells, no es llancen tan sovint, perquè la seva durada és més llarga. Ara, però, cada cop s'usa més el mètode del reciclatge fent una recollida selectiva, separant, per una part, els plàstics; i per l'altra, el vidre, el paper, la matèria orgànica, les piles, etc.

Els residus i les sobres dels quitrans també són un problema per a la naturalesa, sobretot si es llancen en llocs no controlats.

A part del petroli, també hi ha altres elements altament contaminants, com és el cas del mercuri de les piles, les quals no es poden abocar en qualsevol lloc, sinó que s'han de dipositar als contenidors especialitzats en el seu reciclatge. Ara ja es fabriquen piles sense mercuri ni cadmi, les quals no perjudiquen tant el medi ambient. Tot i així, encara seria millor fabricar les piles de tal manera que fossin sempre recarregables, les quals ja fa temps que són al mercat, però són més cares que les d'ús habitual, i a més és imprescindible un recarregador endollable.

Un altre element molt contaminant és l'energia nuclear, la qual genera uns residus nuclears que cal més de 30.000 anys perquè se'ls acabi la radiació.

Aquests residus es produeixen per exemple, en les centrals nuclears, i si s'exposen a la gent produeixen càncers i mutacions genètiques que poden afectar a la vida de les persones, amb deformacions de tot tipus. Per això es dipositen en contenidors

especials recoberts de plom, els quals s'enterren a molta profunditat sota la superfície terrestre, per si hi hagués alguna fuga, que la radiació exposada a les persones i als altres éssers vius fos la mínima possible.

CONCLUSIONS: Amb tot l'esmentat podem deduir que tenim dues opcions: la primera és seguir satisfent les nostres necessitats d'energia i transport mitjançant l'ús de tots aquests productes contaminants; però això no solucionarà res: contaminarem tant o més que ara.

La segona opció possible, que és la millor des del punt de vista mediam-biental, és buscar energies alternatives no contaminants, com poden ser l'energia eòlica, la hidràulica, la solar (mitjançant panells solars, tant plaques fotovoltaïques com tèrmiques), l'energia maremotriu, la geotèrmica, o inclús alguns combustibles gasos com l'hidrogen (gas altament inflamable que conté l'atmosfera, i

que el podríem utilitzar per a moure vehicles a motor); i substituir l'energia del petroli per aquestes energies alternatives.

Lògicament, la segona opció seria difícil de dur a terme, ja que les companyies petroleres, les refineries, les empreses de combustibles fòssils, etc., hi estan totalment oposades, ja que si es deixessin d'utilitzar els combustibles derivats del petroli, s'arruïnarien.

Tota la contaminació està provocant canvis climàtics en molts indrets del planeta, i això s'ha de frenar d'una manera o altra.

Antoni Carulla i Joaquim Gómez.

LA MÚSICA LLATINA

Una vida diferent, una vida alegre.

La salsa és un estil de música llatinoamericana que va sorgir a Nova York com a resultat del xoc de la música afrocaribenya amb el Jazz i el Rock dels nords-americans. Des de llavors, la música llatina, va deambulant d'illa a illa, de país a país... per això podem dir que aquesta música no és una moda passatgera, sinó un corrent musical establert, d'alt valor artístic i amb un gran significat sociocultural. Quan escoltem aquest ritme, ja se'ns comencen a moure els nostres peus. I el millor és que no existeixen barreres de classe ni d'edat.

Quan escoltem algun tipus de música llatina, ja sigui a la ràdio, tele... sempre creiem que es tracta de salsa, però hi ha altres danses, altres balls. Per exemple la *bachata*, el *merengue*, la *samba*, la *rumba*, el *son*, el *guaguanco*... Són ritmes diferents, però tots ells són llatins. També podem citar diferents cantants com ara el Huey Dumbar i el Marc Anthony dos cantants de salsa. La Leidy Bonilla, una cantant de *bachates* i *merengues*, sovint fa duets

amb Luís Miguel de l'Amargue. I una altra cantant important de *bachates* és la portuguesa Daniela Mercury.

A Lleida ens ha costat molt poder introduir aquests ritmes, i ara encara no ho hem fet del tot, ja que no trobem gaires locals per poder gaudir ballant. I aquells que tenen per costum posar salsa, *merengues*... són pubs molt petits i no hi cap gaire gent. Crec que és una pena haver de marxar fora de Lleida com ara a Barcelona, per poder passar-t'ho bé amb allò que més t'agrada, el ball. I el que també em crida molt l'atenció és que si una noi/a jove diu que li agraden molt els ritmes llatins, aquí a Lleida se'ls miren com si fos estrany/a.

És una cosa que no entenc, ja que la gent que envolta aquests ambients, té un amor pel ritme i un sentit de l'alegria extraordinaris. Per tant són gent oberta i amable, en cap moment arriba a existir l'enveja sinó que tot el contrari, estan envoltats de companyerisme. Són gent que saben gaudir del ball i de la vida!

Adelina Agustí.

TELESCOMBRARIES

Cada dia quan engeguem la televisió, ens trobem una gran quantitat de programes que ens hauríem de plantejar si de veritat val la pena de mirar-los.

Per exemple sense anar molt lluny, tenim *El diari de Patricia*, creieu que és necessari de veritat mirar com una persona va a un programa a declarar que és homosexual, o a dir-li a la seva mare que ha mantingut relacions sexuals, no seria més fàcil dir-ho a casa sense necessitat que se n'assabentés ningú més.

També tenim aquells programes que es passen tot el dia donant reportatges del cor, d'aquelles persones que per l'únic que surten a la televisió és per haver mantingut una relació amb algun personatge conegut. Arribem a un altre d'aquests programes, *Salsa Rosa*, que només es dedica a portar convidats perquè es discuteixin en directe, com més cridin i insultin millor.

I no ens podem deixar un dels programes per excel·lència, *Gran Hermano*, o con diuen els responsables del programa "la vida en directe", però és de veritat interessant veure una persona dormint, fregant plats o discutint-se amb una altra persona? O *Crònica Marcianas* que basen el seu programa en aquest món fàcil i disbaratat.

Preparem-nos perquè ara ha arribat un altre cutre programa titulat *Hotel Glamour*, amb el pitjor del pitjor dels famosos.

De veritat cada dia encendre la televisió val menys la pena. Què se n'ha fet d'aquells programes educatius per als nens, o d'aquelles pel·lícules per a tota la família? Ara tot és programes sensacionalistes, vulgars, morbosos on una persona es pot fer famosa per dir o fer grogleries. Són un reflex potser, de la societat en què ens ha tocat viure. Si més no d'una part d'aquesta societat absurda. Tot val per aconseguir audiència?. On són els programes intel·ligents que aportin alguna cosa més que satisfer la tafañeria insana? Necessitem reconduir els models televisius, que tant influeixen en la gent i sobretot en la gent jove que es passa hores davant d'una pantalla i pot acabar creient que el que surt en aquests programes és "el normal".

Definitivament, cal "escombrar" les "telescombraries".

Moltes Gràcies.

Elisabet Gisbert.

PRESTIGE

El "Prestige" en els seus últims moments

El dimarts dia 19 de novembre de 2002, es va enfonsar el petrolier Prestige a 130 milles de Finisterre després de tres dies d'agonia durant els quals va ser passejat per les costes de Galícia.

Durant aquests dies va deixar al mar més de 20.000 tones de fuel-oil de les gairebé 80.000 que en duia. La resta va anar a parar al fons de l'Oceà Atlàntic. Aquesta marea negra suposa un enorme desastre ecològic, econòmic i social per al litoral gallec, i condemna molta gent a emigrar o a viure precàriament mentre esperen unes indemnitzacions que triguen anys a arribar. La crisi es va agreujar per la lamentable actitud dels governs espanyols que es van preocupar més per decidir les seves responsabilitats que per encarar el problema seriosament.

La manca de mitjans és especialment injustifica-

ble tenint en compte que la Costa de Morte és una de les zones mundials amb més trànsit de mercaderies perilloses i amb un important historial de naufragis; l'impacte d'un accident com aquest inclou efectes tant a curt com a llarg termini. Després de l'accident les investigacions ens demostren que la recuperació dels ecosistemes afectats pot tardar deu anys. Les característiques del fuel transportat pel Prestige, molt pesant i de baixa solubilitat en aigua, fa que sigui molt persistent en el mar.

Per tot això demanem a tots els responsables polítics que prenguin mesures perquè fets com aquests no es tornin a produir Nunca Mais (mai més).

Josep Emili Rebull

M^a del mar Cabré

Sabina Llop

UN ERROR HISTÒRIC!

REFLEXIONEU !!!

Els nostres avantpassats ja al segle XVIII van cometre un gran error històric, error que ens ha marcat i ens marcarà pels segles i els segles AMÉN...

La gent, sense saber el que feia o potser per necessitat, decidiren traïr la seva filosofia de vida i unir-se al famós món de les "ciuties."

I en què pensaven aquella gent?

Segurament no van pensar en la pacífica i tranquil·la vida del poble, ni en l'aire que s'hi respira. ("Tu respira a poc a poc tranquil·lament que jo et duré l'aire d'on bufa el vent.")

Tampoc van reflexionar sobre el que deixaven enre-

I què hi ha millor que passar les nits del mes d'agost rondant de poble en poble, de Festa Major en Festa Major?

Què hi ha millor que veure un munt de joves ballant acompanyats pel "drinking & drinking" esperant l'albada?

I és que viure al poble comporta:

- Que et xiulin les orelles o participar a fer-les xiular.
- Obtenir una informació fil per randa de la vida sentimental i amorosa de la "jet-set" sense haver de veure "CORAZÓN CORAZÓN."
- Una bona alimentació equilibrada sense conservants ni colorants (hortalisses de l'hort sense productes químics, carn a la brasa...)

- Mantenir una tradicional i estricta "rivalitat" amb els pobles veïns.

Ara no penseu que viure a la ciutat us portarà mals de cap, tampoc és això!

Com a portadores del virus de les arrels rurals que som, i al mateix temps respectuoses, no volem deixar de banda el món urbà.

I és que viure a la ciutat comporta:

- Un soroll insuportable que no et deixa somiar amb els angelets.
- Obrir la finestra cada matí i veure un paisatge urbanitzat i contaminat.
- No poder-te quedar a casa els dijous a la nit a veure "Gran Hermano", la festa està al carrer.
- No saber gaudir de l'ambient de les Festes Majors. Tenir a l'abast un gran nombre d'activitats d'oci, per no parar ni un moment.

Amb tot això no us volem crear un trauma, però desitgem que després de tot el "rotllo" que us hem fet, sapigieu elegir la resposta correcta, la qual cosa no us costarà gaire, és clar, si...

REFLEXIONEU !!!

PS: I és que ja ho deia tot la Melody a la seva cançó. "Y esta gente son de pueblo..."

Maribel Setién
Maria Llop

GENT DIFERENT

Estem creixent en un món en què les diferències entre classes socials cada dia guanyen més importància, tothom vol ser superior, ningú no vol quedar-se endarrere, ningú no vol ser inferior. Comencem a discriminar algú per no ser com nosaltres o perquè no pensa com tu, un fet molt greu.

Un clar exemple, deixant de costat el del racisme, és el dels "rappers", persones que vesteixen fatxoses segons el grups social "pijo" o purista que es passen el dia criticant altres tipus de persones. Creuen que ser "rapper" o anar amb roba ampla implica ser un pintes perdut que mai no no serà ningú a la vida. El mateix pensen del hip hop, que no és música, que no canten, que parlen, que no parlen, que critiquen, que no pinten, que ratllen,

que no estudien, que roben, que són lletres incultes, i la meua pregunta és ¿per què opineu si no enteneu?

Són persones incultes però segur que amb una de les seves pitjors lletres, si et poses al seu costat veuràs la realitat de la vida de gent que ha crescut al carrer i s'han anat fent forts, que si algun cop han volgut alguna cosa però no l'han pogut tenir, ho han somiat amb totes les seves forces.

Reflecteixen la realitat en tots el seus cants, és per això que les odieu? I les seves ratllades, tan poc valorades, que no són respectades, són gent buscada per ser multada...

Per a tu seran escòria, per a mi són reis!

Jesús Manuel Durán Martínez

NAIXEMENT DEL TOUR DE FRANÇA

El *Tour de França* és, en l'actualitat, la competició de ciclisme per etapes més important d'Europa i del món. La segueixen la *Volta a Espanya* i el *Giro d'Itàlia*. Però, sabeu com va néixer realment el Tour?

Doncs aquesta gran competició ciclista va sorgir, entre d'altres coses, com una promoció publicitària. Com que a l'estiu, els periodistes tenien poques notícies, i també per les vacances baixaven les seves vendes d'articles per a la premsa, un periodista del diari de París (*l'Auto*), que s'anomenava Geo Lefevre, va tenir la idea clau per augmentar les vendes de diaris: li va proposar al director del rotatiu Henry Desgrange, la celebració d'una competició de ciclisme per carretera d'uns sis dies, semblant a algunes curses anteriors, però amb un nombre de participants més alt, en la qual els ciclistes passarien per les ciutats més importants de França.

La primera etapa de la competició anava de París a Lyon. Va començar el dia 1 de juny de l'any 1903, a les 15:16 h. a les portes del cafè Revél Matin, amb

60 ciclistes que es disposaven a cobrir els 467 km. que hi ha de París a Lyon. Les sis etapes d'aquest Tour superaven una mitjana de 400 km. per etapa. Cada etapa era d'un dia sencer, però la competició no va durar sis dies, sinó divuit, ja que les etapes eren molt llargues i els ciclistes, entre etapa i etapa disposaven de dos dies de descans. En tota la competició es van recórrer 2.428 km; i només van arribar vint-i-un ciclistes a la meta dels seixanta que hi van participar, ja que la cursa va ser molt dura.

El vencedor d'aquesta primera edició del *Tour de França* fou Maurice Garin, amb trenta-dos anys d'edat. Aquest va quedar en primera posició en tres etapes; i va superar el segon classificat, Pothier, amb una diferència de 2 hores i 49 minuts a l'arribar al Parc dels Prínceps de París. La velocitat mitjana del vencedor en tota la competició va ser de 25,679 km/h.

Antoni Carulla Abadal

LA PROGÈRIA

La Progèria o Síndrome de Hutchinson-Gilford és una síndrome molt definida d'enanisme amb aspecte extern d'envelliment corporal (infantil) avançat.

És una síndrome d'origen genètic, possiblement de transmissió recessiva simple.

És fàcil de distingir de les altres síndromes, ja que es diferencia bastant.

La freqüència d'aquesta síndrome és molt escassa, es calcula un cas per cada 250.000 nascuts vius.

Com a tractament únic hi ha l'ajut psicològic, la perruca que els fiquen per amagar la seva caiguda de cabell i poques coses més.

El pronòstic més comú, és que aparegui una arteriosclerosi precoç, per la qual cosa la mort esdevé a la segona dècada de la vida.

clavícules curtes i distròfiques, postura de muntar a cavall, extremitats primes, articulacions prominents i rígides.

Els trets que es fan veure més: una pell prima, tensa, seca, arrugada, amb taques marrons a zones diverses, venes superficials prominents, pèrdua de les celles i pestanyes, llavis prims, veu dèbil i de to agut, ungles distròfiques i progressiva radiotransparència de les fal·làcies terminals.

Per finalitzar, cal dir que els pacients progèrics habitualment desenvolupen arteriosclerosi i moren d'accidents vasculars, cardíacs o cerebrals entre els 7 i 27 anys d'edat, amb una mitjana de vida de 13,4 anys. No s'hi observen molts dels trets associats amb l'envelliment normal, com són cataractes, presbia-

Procés evolutiu de la malaltia

Els nens amb progèria són considerats com a normals en la primera infància, però certes manifestacions com esclerodèrmia, cianosi centrofacial i nas esculpit suggereixen l'existència de la síndrome ja al naixement.

Durant el primer any de vida té lloc un intens retard del creixement.

Alopècia, pèrdua de greix subcutani, postura anòmala, rigidesa articular i canvis ossis i cutanis es fan evidents durant el segon any. El desenvolupament motor i mental són normals.

Els trets que quasi sempre estan presents són: estatura baixa, pes reduït per l'altura, incapacitat per a la maduració sexual completa, disminució del greix subcutani, cap desproporcionadament gran en comparació amb la cara, venes prominents al cuir capil·lar, ulls prominents, aspecte d'ocell desplomat,

cúcia, presbiciu, arctsenil, artrosi, o canvis senils de la personalitat.

No existeix tractament efectiu per a aquesta afectació, encara que la fisioteràpia ha resultat efectiva en la prevenció de les contractures.

Existeixen actualment grups d'ajut per a les famílies dels nens amb progèria, i també un registre de progèria que contribuirà a definir millor la incidència i les bases genètiques de la malaltia.

A mitjans del mes d'abril de 2003 ha estat descobert el gen que provoca la malaltia, la qual cosa obre una esperança a aquests malalts i les seves famílies. Tant de bo els resultats de les investigacions serveixin per guarir els joves afectats.

Diana Herrera
Roser Sagrera

UN ESPORT DIFERENT

Què és el Karate?

És una forma de vida, una filosofia, és una Art Marcial.

El karate és un esport de competició, de lluita, una forma d'educació física i també és un mètode d'autodefensa que utilitza els moviments dels músculs del cos. Karate vol dir: mà buida perquè a la mà no s'hi porta res.

El karate va començar a la Xina fa més de mil anys. El karate modern, el que nosaltres coneixem, el va utilitzar molt Funakoshi Gichin, habitant d'Okinawa (Japó). Ell va començar a ensenyar Karate Do (Do vol dir el camí) el 1922.

Entrenament:

El karateca s'entrena per agafar força i endurir els punys, els colzes, els peus, etc... i també per aprendre tècnica per parar els cops de l'adversari i fer-lo fora del tatami (pista on es fa el combat) amb el mínim de temps possible, a contraatacar, actuar amb rapidesa i sobre els punts importants del cos.

Principis més importants:

Tenir voluntat, utilització de tota l'energia pròpia, concentració de l'energia, control de la respiració, velocitat a l'hora d'actuar, agafar molts reflexos, tensar i relaxar els músculs amb rapidesa, domini de si mateix i posicions del cos.

Competició de karate.

Moviments bàsics:

Els moviments bàsics de karate són els katas. Un kata és un conjunt de moviments amb ritme i coordinació.

Competició i entrenament:

El lloc de competició (tatami) i entrenament ha de ser una superfície quadrada de 8 m de costat, com a mínim i de 10 m com a màxim. Aquesta superfície ha de ser plana i llisa.

Equip del karateca:

1. Un kimono.
2. Un cinturó apropiat al nivell. (per ordre: blanc, groc, taronja, verd, blau, marró, negre, negre 1r Dan, negre 2n Dan, negre 3r Dan, negre 4t Dan, negre 5è Dan, negre 6è Dan i negre 7è Dan).
3. Proteccions.

M^a del Mar Cabré
Sabina Llop

SANTI RUIZ, EL NOU PORTER DE LA U.E LLEIDA

L'antic alumne de l'IES Joan Oró, Santiago Ruiz, "Santi", aquesta temporada ha obtingut la fitxa de professional, va començar com a tercer porter del primer equip de la U.E Lleida, encara que jugava com a porter titular de l'equip juvenil, que trobem a Divisió d'honor.

Actualment és el segon porter del primer equip, encara no ha fet el seu debut, però sabem que quan sigui la seva hora defensarà la porteria amb garanties.

Hem volgut fer-li unes preguntes.

1- Haves pensat algun cop arribar fins aquí?

La veritat és que des de petit he imaginat i pensat en el moment de forma part i jugar amb el 1r equip

de la U.E LLEIDA, una gran il·lusió, i per dir-ho d'alguna manera un somni per a mi, ja que des dels 5 anys he jugat a la U.E.LLEIDA i a més he estat un aficionat més del 1r equip.

Però que això passi realment no t'ho esperes mai, i encara menys pel moment en què ha succeït, ja que encara sóc molt jove.

En el món del futbol a més de molt treball i esforç també s'ha de tenir sort, i jo aquest moment futbolístic l'he tingut, ja que s'han donat una sèrie de circumstàncies que han fet possible el salt o l'ascens de Juvenil Divisió d'honor a la Segona Divisió B.

2- Quin és el teu somni futbolísticament parlant?

El meu gran somni seria jugar amb la U.E LLEIDA, i que milités a la 1ª Divisió del futbol espanyol, això seria el màxim per a mi. Un altre somni seria el de formar part de la Selecció Nacional absoluta.

3- Com veus el teu futur?

En aquests moments no em plantejo ni penso en el meu futur, simplement intento divertir-me jugant a futbol, aprendre i millorar com a jugador tot el que sigui possible mitjançant aquesta experiència.

Del que sí que en sóc del tot conscient és del fet que en el món del futbol un dia estàs en un núvol i l'altre a baix.

Per tant, el que vulgui, vindrà.

4- Un ídol? Per què?

Cañizares, Toldo i Buffon. Personalment crec que per la seva part Cañizares és el millor porter del futbol espanyol i Toldo i Buffon són els dos millors porters a nivell internacional.

Tots tres tenen una gran experiència, a part d'una gran seguretat sota els pals i posseeixen un gran domini en les pilotes aèries. A més són autèntics líders en els seus equips, aporten caràcter i això es transmet a tot l'equip.

5- La teva millor qualitat?

La millor qualitat que tinc és la seguretat i la col·locació sota els pals. També un bon domini en les pilotes aèries.

6- Què has de millorar?

No he de millorar un aspecte en concret, sinó molts, ja que sempre es pot millorar, mai és suficient. Qualsevol jugador precisa i necessita millorar. L'única manera de millorar és entrenant i treballant dia a dia amb molta il·lusió i esforç.

7- El teu millor record esportiu?

El meu millor record esportiu es remunta la temporada en què jo era cadet de 1r any, aquell any vam quedar campions i vam ascendir de 1a Divisió territorial a Preferent Catalana.

L'altre record esportiu inoblidable és més recent, el 1r dia en què vaig anar convocat amb el 1r equip de la U.E LLEIDA.

8- Com veus l'ambient dintre de l'equip?

L'ambient dintre de l'equip és excel·lent, som una "pinya", tots anem a una i a part de ser companys som també grans amics. La veritat és que s'ha creat un gran grup humà.

Que un equip tingui èxit i assoleixi els seus reptes depèn en gran part, del bon ambient que es respiri en un vestuari.

Santi Ruíz el flamant
porter de l'U.E. Lleida

9- En aquesta campanya, quins objectius es marca la plantilla?

Els objectius que es marca la plantilla són evidentment fer el play off i tornar a la segona Divisió A, ja que almenys és la Divisió en què es mereix estar una entitat del prestigi i de la història que té la U.E. Lleida. Esperem complir aquest gran objectiu, de moment sembla que anem per bon camí.

10- Hi ha optimisme per pujar a 2ª Divisió?

Com ja he dit anteriorment tots tenim l'esperança per pujar a 2ª Divisió A, però som conscients que no és gens fàcil. De moment portem una bona línia. L'equip es veu completament capaç d'assolir aquest objectiu. Amb una mica de sort l'any vinent estarem jugant contra el F.C. Barcelona.

Samuel Guijo, 2n A

FRIDA KALHO, UNA DONA ÚNICA

Frida Kahlo, és una de les pintores més famoses arreu del món gràcies no sols a les seves característiques i magnífiques

obres, sinó també per la vida que va portar tan fascinant com tempestuosa.

Fa uns mesos es va estrenar la pel·lícula "Frida", basada en la seva vida. Protagonitzada per l'actriu (també mexicana) Salma Hayek. Caracteritza el paper de Frida d'una manera magnífica ficant-se dins del personatge transmetent les vivències i sentiments de la pintora. Un dels fets que li va marcar més va ser l'accident que va sofrir al 1925 quan va ser premada per un tramvia i una barra metàl·lica li va travessar les entranyes. A partir d'aquest moment va estar condemnada a viure postrada en un llit i així va començar la seva afeció per la pintura. Les primeres obres van ser autorretrats i pintures de la seva família. La seva curiositat i les ganes de viure van fer que anés millorant i quan va poder caminar per ella mateixa va anar a veure el pintor de murals Diego Rivera, el qual es va convertir en el seu home anys després. Amb ell va viure els moments més intensos de la seva vida i també més difícils.

Autorretrat de la pintora mexicana Frida Kahlo.

La seva obra va ser reconeguda per tot el món i poc abans de morir van fer una exposició a Mèxic. A pesar del seu estat físic (ja no podia caminar), no va voler perdre's aquest esdeveniment tan important per la seva vida. Poc temps després va

morir a Mèxic, rodejada de molta gent que l'admirava.

Aquesta singular artista, va conèixer moltíssima gent com ara el comunista rus que es va amargar a casa de Frida durant un temps, Trotsky. Va viatjar arreu del món, a vegades amb el seu marit Diego Rivera o sola, quan va anar a França. Es va dir d'ella que era bisexual, encara que continuava casada

Imatge de la pel·lícula "Frida".

amb Rivera. Va haver de suportar totes les infidelitats del seu home al llarg del seu matrimoni. Alguns crítics diuen que la seva pintura és molt

trista i dura, però com ella mateixa va dir: "Només pinto la meua pròpia realitat". A la seva època no es veia amb bons ulls la seva pintura, ni la seva vida. Va ser una dona que va revolucionar el seu temps per la seva manera de veure el món.

Per a mi, aquesta pel·lícula reflecteix molt bé la vida d'aquesta dona i la realitat de moltes dones del seu temps i d'ara. És un film que reflecteix la duresa d'una vida plena de desgràcies però a la vegada també produeix tendresa perquè a pesar de tot va viure moments molt bons. Amb una banda sonora que t'introdueix dins de la pel·lícula com si fossis un personatge més, fa que aquest film hagi tingut moltes bones crítiques i que rebi premis molt prestigiosos (Oscar a la millor banda sonora i al millor maquillatge, entre altres premis).

Una pel·lícula que fa pensar i veure la vida de manera diferent.

Tamara Carretero

LA ESTAFA INMOBILIARIA

Yo soy un pobre joven desesperado que lucha por ser libre, y una de las metas que ha de cumplir es la de tener piso propio, o por lo menos, un espacio que no sea invadido por alguien de tu familia, en que goces de libertad.

Pero seamos realistas, tienes 22 años, un trabajo precario y cobras una miseria, así que un tipo como tú no va a llegar a superar esa meta, por lo menos, hasta dentro de unos buenos años.

Si es que es algo intolerable, estos precios no son asequibles para la gente como yo, me tendría que

privar de muchas cosas, y claro, soy joven y quiero disfrutarlas.

Además tasados como están ahora los pisos, la única solución es alquilarlos, pero nunca será tuyo.

Los jóvenes obreros también tienen derecho a un espacio propio. Las empresas inmobiliarias y las constructoras se están enriqueciendo a costa de las clases poco favorecidas que ven su vida hipotecada por algo tan básico como una vivienda.

David Huertas

ENTREVISTA ALS NOSTRES PROFESSORS

ENTREVISTA AL SR. TUDEL

Roger Tudel

El Sr. Roger Tudel, professor de llengua i literatura castellana del nostre centre, aquest any es vol jubilar, després de tant temps dedicant-se a la docència creu que ja és l'hora de canviar d'activitat. Hem volgut parlar una miqueta amb ell.

* Quants anys ha estat fent classes al nostre centre?

Vint-i-sis ininterromputs. O sigui, tres quarts de tota la meua vida professional.

* Quina ha estat la valoració de la seva estada en aquest centre?

- Molt positiva. Durant aquests anys he tingut tota mena d'experiències, unes gratificants, d'altres no tant, però totes molt enriquidores per a mi.

* Quins records s'emporta de l'institut?

- Sobretot, records de les persones amb les quals he conviscut: alumnes, companys, administratius, conserges... N'he conegut tants en aquests anys!

Perquè l'institut bàsicament és això: relació entre les persones i convivència, caliu humà. Això suposo que serà el que més trobaré a faltar quan m'hagi jubilat. He de mencionar també, i especialment, la Coral de professors que durant quinze anys vaig dirigir i que tantes satisfaccions personals em va donar.

* Expliqui'ns alguna anècdota.

- Pot servir la manera com vaig passar un llarg pont de la Festa Major de maig, ja fa molts anys, quan jo portava el grup de teatre de l'institut. Havíem d'enllestir l'obra que preparàvem: *La Casa de Bernarda Alba* i la portàvem bastant endarrerida, així que vam decidir tots plegats de venir a assajar-la a l'institut els dies de Festa Major (crec que quatre). Val a dir que va valer la pena: l'escenificació va ser un èxit.

* A què pensa dedicar-se a partir d'ara?

- A viure sent una mica menys esclau del rellotge. Em dedicaré més intensament a la meua família i a conrear les meves aficions: música, lectura, golf...

Moltes gràcies Sr. Tudel i li desitgem que sigui molt feliç i no s'oblidi del seu institut perquè ell tampoc no s'oblidarà mai de vostè.

M^a del Mar Cabré i Sabina Llop.

Manuel Cerezo

ENTREVISTA AL Sr. MANUEL CEREZO

El professor Manuel Cerezo, és extremeny. Segons ell, es va inclinar per fer filologia Clàssica per la seva proximitat a la ciutat de Mèrida (antiga Emerita Augusta) i la seva passió per la lectura.

És catedràtic de Grec del nostre centre. El seu currículum, és molt ampli: va començar de professor a l'institut Ciudad Rodrigo a Salamanca, després va anar al Gili i Gaya, anys més tard va incorporar-se al Màrius Torres. Al 1987, va treure les oposicions de catedràtic de Grec.

Fa 25 anys que va començar a treballar al Joan Oró i fa els mateixos anys que compagina l'activitat de professor d'aquest centre amb el de professor de la universitat.

Aquest any s'ha presentat a unes oposicions per a ser professor titular de la Universitat de Lleida, i les ha guanyat i per això ens ha de deixar.

I hem volgut fer-li unes preguntes:

* Quin balanç podria fer de la seva estada al centre?

Molt positiva, en tots els sentits.

* Quins són els records més importants que guardarà d'aquests anys passats?

Cada vegada que veus un alumne que té interès i és brillant.

* Per quins motius marxa de l'insítut?

Per haver guanyat unes oposicions de professor titular a la Universitat de Lleida. No puc ser funcionari als dos llocs alhora.

* Trobarà a faltar els seus alumnes de Secundària?

Sí, molt.

Nosaltres també el trobarem a falta Sr Cerezo. Moltes gràcies per tot.

Georgina Forcat

Miguel González

ENTREVISTA AL Sr. MIGUEL GONZÁLEZ

El senyor Miguel González, catedràtic de dibuix a l'institut Joan Oró ha treballat durant molts anys en el nostre institut i ha exercit més d'un càrrec durant la seva estància al Joan Oró. Al final d'aquest curs, un cop complerts els seus seixanta anys arriba l'hora de la seva jubilació, que segurament seran unas anys plens de felicitat en els quals podrà descansar i exercir els seus hobbies. Per aquest motiu li hem fet unes preguntes:

Senyor González:

1) ¿Quants anys ha treballat al Joan Oró? 35

2) ¿Quins càrrecs ha exercit a l'institut? Director i Cap de seminari.

3) ¿I ha estat una bona experiència? Hi ha hagut moments de tot, però en general ha estat interessant.

4) ¿Quins hobbies o aficions té vostè al seu temps lliure? Escultura, pintura, lectura, anar al cinema, al teatre, escoltar música, viatjar, etc.

5) ¿Seguirà practicant aquests hobbies un cop jubilat? Sí, tots. Aquest és un dels motius pels quals gaudiré de la meua jubilació.

6) ¿Creu que la jubilació són els anys més felisos de la vida de una persona? No nessesariament.

Moltes gràcies per haver contestat les preguntes. Esperem que tingui molt bona sort en aquesta nova etapa.

Antoni Carulla

ENTREVISTA A ROGER GRIMAU

Aprofitant que el Caprabo Lleida està en un bon moment, els redactors de la revista "Aia-ràxia" del Joan Oró hem decidit entrevistar un dels seus jugadors.

Estem davant de Roger Grimau i li farem unes preguntes per conèixer-lo millor.

Bona tarda Roger!

Hola, bona tarda.

1.- Bé, on has nascut i en quin any?

Vaig néixer a Barcelona al 1978.

2.- Quants anys fa que et dediques al bàsquet?

Doncs, més o menys des que en tenia 10, uns 14 anys.

3.- Havies jugat en altres equips abans que en el Caprabo?

De petit, vaig jugar a l'equip del barri. Vaig jugar després a l'Hospitalet. Un any allà. Vaig estar tres anys en un altre equip i després ja vaig anar a Badalona quatre anys.

I després ja professional, al Joventut de Badalona i finalment al Caprabo Lleida.

4.- A part del bàsquet, practiques alguna altra activitat durant el temps lliure?

Bueno, és que a nivell d'esport no podem fer gaire cosa més perquè som professionals d'això, i si fem una altra cosa ens arrisquem a... Però bueno, jo estudio INEFC i llavors allà es fan molts esports, moltes coses...

5.- Us sentiu pressionats pel públic? Perquè la gent de Lleida espera molt de vosaltres.

No, de moment encara no ens sentim pressionats perquè durant aquests quatre anys les coses ens han anat molt bé.

A veure, si algun dia les coses comencen a anar malament, espero que mai, ja veurem com reaccionarà la gent, però bueno, de moment s'ha de dir que estem molt contents.

6.- Què tal la sensació de jugar a l'estranger, a la lliga europea?

Està molt bé, la veritat és que és molt "xulo".

Coneixes altres cultures, altres maneres de veure la vida... Està molt bé.

7.- Et sents a gust en una capital que no és la teva?

Sí, la veritat és que m'hi vaig trobar molt a gust des del principi ja. Sóc molt de Barcelona i m'agrada molt Barcelona, però la veritat és que m'he adaptat molt bé aquí.

Aquí la gent et tracta bé no?

Sí, aquí em mimen molt, aquí es viu molt bé, es menja molt bé. Amb cinc minuts estàs d'una punta a l'altra, jo que estic acostumat a Barcelona a passar tres quarts d'hora per anar de punta a punta. La veritat és que estic molt bé.

Ara unes quantes preguntes una mica...

8.- Com era el Roger de petit?

Com era el Roger de petit? Bé doncs, més o menys com ara. Tímid i que no m'agrada posar-me molt en merders, molt enroullat...

No ha canviat massa no?

No, en aquest sentit no.

9.- Què li demanaries als Reis?

Doncs, seguir jugant a bàsquet molts anys, seguir esperant que el Caprabo Lleida pugi molt cap a dalt, i bueno, algunes coses materials, però això és el menys important.

10.- T'agrada la marxa lleidatana?

Està bé, sí, la veritat és que ja fa bastant de temps que no surto per Barcelona, o sigui, estic molt acostumat a sortir per Lleida. Està molt bé perquè és tot molt... Hi ha bars... A mi m'agrada molt la música espanyola, està molt bé.

Ara et farem unes quantes preguntes que has de respondre amb poques paraules. Preparat?

- Un color:

Blau.

- Un número:

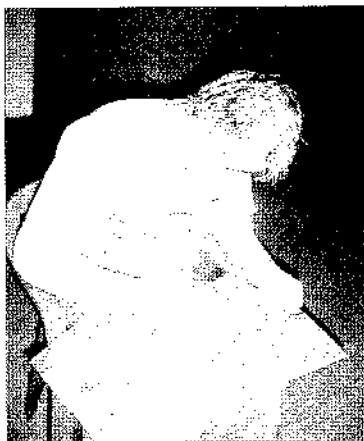
El quatre.

- Cara o creu?

Cara.

- Plat preferit:

Un plat preferit? En pot haver uns quants, ara

m'enganxes així... Els canelons mateix, m'agraden.

- Una pel·lícula:

Una pel·lícula... "La vida es bella".

- Un llibre:

Llibres no en llegeixo gaires, per no dir cap.

- Un actor:

M'agraden molt els actors negres, Denzel Washington, per exemple.

- Una actriu:

Angelina Jolie.

- Vas al cinema normalment?

Sí, amb el Jaume anem molt al cine.

- Sol o acompanyat?

Amb el Jaume, però sol hi puc anar tranquil·lament.

- Un ídol:

Un ídol? No sóc gaire mitòman, però bé, Petrovich per exemple, un jugador de bàsquet que va morir fa uns anys.

- Un polític:

No, això no.

- Selecció Espanyola o Selecció Catalana?

Uiiii! És per a l'institut només no? Que no surti d'allà eh?

És complicat de tractar això.

Em sento molt i molt català, i vaig tenir l'experiència de jugar el partit amistós amb la Selecció Catalana.

Però bé, ara mateix, la Catalana no pot pujar a jugar a nivell d'Europa.

En aquests moments estem jugant a l'ACB, i per això no et diré una o l'altra.

- Un grup musical:

"El último de la fila" m'agrada molt.

- "Operación Triunfo" ?

Sí. Moltes gràcies Roger!

A vosaltres, ja em fareu arribar un exemplar de la revista eh?

Digna Pena

Maribel Serién

Mariona Sas i Maria Llop

8 MILLES

8 MILLES

Director: Curtis Hanson.

País: USA

Any: 2002

Duració: 118 min.

Actors: Eminem, Kim Basinger, Brittany Murphy, Mekhi Phifer,

Argument: Pel·lícula basada en la vida del cantant de rap Eminem, relata tot el que el cantant va haver de fer per poder arribar on és ara. Detroit, 1995 la ciutat està sotmesa a grans conflictes racials, econòmics... Jimmy (Eminem), és un jove amb molts problemes, no s'acaba d'entendre amb la seva parella, la seva mare és alcohòlica i ella no té gens de consideració per ell. Però el que el noi realment vol és poder arribar al més alt del món del hip hop i poder demostrar que aquest tipus de música no pertany

Eminem

només a la raça negra com ells creuen. L'acció principal de la pel·lícula es desenvolupa principalment al carrer 8 milles, una frontera entre l'urbà i el suburbà, entre el negre i el blanc. Carrer conegut pels seus alts conflictes, per ser un barri marginal i un dels barris on hi ha els millors cantants de hip hop negres. Jimmy es presenta a un concurs que fan en aquest barri per saber qui és el millor cantant de rap, però els negres pensant que aquesta música només la poden cantar ells li donen una pallissa, ell no es rendirà i demostrarà damunt de l'escenari que és un gran cantant de rap, molt millor que alguns cantants negres.

La meua opinió és que és una de les millors pel·lícules que s'han fet últimament i que reflecteix molt bé tot el que té a veure amb el món del hip hop.

Elisabet Gisbert

NO NAIXEM JOVES

A Joan Manel Bueno i Ramon Camats.

NO NAIXEM JOVES

Vaig conèixer en Morrie, un antic professor de la Universitat de Brandeis, durant les seves classes a on ensenyava el valor de les paraules, el plaer de la ironia, la riquesa de les emocions, la dignitat de l'home.

Un dimarts, en una de les seves últimes lliçons sobre la vida, Morrie explicava:

* "A la jungla sud-americana, hi ha una tribu que anomenen els Desana, que veuen el món com una quantitat fixa d'energia que flota entre les criatures. En conseqüència, cada ocell ha d'engendrar un mort, i cada mort porta un altre ocell. D'aquesta manera, l'energia del món roman completa.

Quan surten a caçar, els Desana saben que l'animal que mataran farà un forat en el pou espiritual. Però aquest forat serà tapat, creuen ells, per les ànimes dels caçadors desana quan morin. Si no neixen homes, tampoc neixen ocells ni peixos. (...) la persona com més a prop se sent de l'últim adéu, més a prop se sent de creure que totes les criatures formen part de la mateixa jungla. Tot el que prenem ho hem de reposar. Com és de justícia".

Sovint els joves trobem l'excusa per justificar la nostra presència en el canvi constant.

És per aquest motiu que necessitem escapar contínuament el pensament i les emocions, per assolir un estat de confusió, un autèntic embolic; la catàstrofe que permetria l'ordre.

Però l'estratègia imposada pel poder mediàtic, controlat per la gran xarxa que conformen determinades forces polítiques, influenciades alhora pels interessos econòmics de grans multinacionals del consum, virtualitza l'esperit de revolta en un discurs molt atractiu per a nosaltres, sobretot per al col·lectiu comprès entre els 14 i els 19 anys.

La intencionalitat del discurs és clara i quotidiana: ens provoca sensació de desordre en el nostre entorn més immediat, però, al mateix temps, limita l'entorn a banalitats que acaben adoptant un caràcter popular. De manera que envellim dins d'una "bombolla de falsa disconformitat". El fet de ser-hi tots presents, però, ens hi fa sentir còmodes; no ens

hi sentim sols.

Dia rera dia convivim sota l'atenta mirada del Gran Germà, ens atreu el Cant de Sirena dels d'Operación Triunfo, ens encanta preveure les nostres misèries entre tasses de cafè, experimentem i lloem les drogues: Oh! Folls enzims cap al desordre artificial! De tant en tant assumim que el món està en guerra, però la veiem lluny. Tots entenem de Globalització, tots anem a les "manis" perquè ens agrada sentir-nos anti-sistema, no ens cau bé el Partido Popular, només somniem quan dormim, viatgem amb les novel·les a què ens obliga l' "insti", escrivim cartes d'amor perquè entenem què és el sexe, els llibres d'història no som nosaltres, les llingües són una alternativa, no ens comuniquem amb desconeguts però sabem parlar en públic, ...sobre la vida: Freud era un perversit!, volem tenir parella, no som homosexuals...

Sempre el mateix tipus de discurs organitzador. He dit organitzador? Però el que busquem no és crear ordre, sinó desordre...

Efectivament. Fixem-nos que, a diferència dels Desana, nosaltres no tenim "pou espiritual", sinó "bombolla de falsa disconformitat". I l'energia del nostre món no flota entre les criatures, ni tan sols roman completa, sinó perillosament mal repartida entre quatre bandarres. Tampoc podem esdevenir ocell, ni l'ocell ens engendrarà perquè no naixem joves; la relació entre diferents generacions és confusa, i aquesta és condició imprescindible per "ser jove". Com a conseqüència no adquirim compromís en ferm amb el nostre món, amb el nostre entorn, i sí que l'adquirim amb les banalitats quotidianes; amb l'ordre. Així doncs, els corrents de reflexió estan bloquejats, i la nostra capacitat de reacció davant d'aquest ordre establert és nul·la. Ara mateix tot el que hem volgut només espera un gest; obrir-nos pas i comunicar-nos, com és de justícia.

*(fragment de "Els dimarts amb Morrie"
-Mitch Albom-)

Gabriel Pena i Ballesté

Director de la revista universitària
Ull & Enginy de la UPC a Terrassa.

Exalumne de l'institut J.Oró

THE COMPANYS, EL ROCK & ROLL DE LES TERRES DE LLEIDA

Quan parlem de Rock Català, moltes vegades ens vénen al cap noms com *Els Pets*, *Sopa de Cabra*, i molt sovint deixem de banda el que tenim més a la vora, els *The Companys*, són un grup de joves de les terres de Lleida que fa molts anys que ens fan gaudir de la seva música i de les seves cançons.

Amb el seu nou disc *Apuja't la bragueta*, que van presentar les passades festes de tardor a la Rambla Ferran de Lleida amb un concert que va reunir prop de 3000 persones, ens donen a conèixer un nou aire de la música en català, l'aire de ponent, i faran que aquest aire corri per tot Catalunya.

Els *The Companys*, neixen a Maials, primer amb un altre nom, els *Talkom Sone*, finalment un amic els suggereix el nom de *The Companys* format per David Masot (Veü) Joan Josep Oto (Bateria), Robert Masip (Baix), Raül Vallès (Guitarra 1) i Carles Calvet (Guitarra 2) i fan el seu primer concert a la Granadella al 1994. En Joan Josep Oto deixa el grup i en Raül passa a encarregar-se de la bateria, i entra a la formació en Benjamí Quiroga. Al 1995 graven el seu primer treball *Has vist Rosa la Bassa*?

Ara al 2002 treuen el seu primer disc *l'Apuja't la bragueta* amb col·laboracions de luxe com la de Francesc Ribera Títot (cantant de *Brams*) i la de Xavier Bertran (*Cartanyà*).

Cal donar suport a les coses de casa nostra, per això la revista *Ataràxia* ha decidit de presentar-vos els i conèixer-los una mica, amb l'entrevista a Robert Masip, el baixista del grup que ens respon unes quantes preguntes sobre els *The Companys*.

1-. QUAN VAN COMENÇAR ELS THE COMPANYS?

Va ser cap a finals de l'any 1993. Era una forma alternativa de passar les tardes-nits de dissabte i diumenge fent versions dels *Stray Cats*, *Buddy Holly*... curiosament també vam treure en aquella època el "Sóc pagès" que ara ha estat single del disc.

2-. AIGUNA FONT D'INSPIRACIÓ EN ELS VOSTRES TEMES?

En les lleures bàsicament descrivim situacions, reflectim allò que ens agrada i allò que no ens agra-

da tant, ens servim de la realitat. La font d'inspiració potser el dia a dia o la quotidianitat.

3-. EL "ROCK DCK" EL PODRÍEM DEFINIR COM UN ESTIL PROPI?

El "Rock DCK" és un formalisme que defineix el grup: pagesia + ironia. Sempre lligat al accent nord-

occidental del català o lleidatà que no està gens estès a nivell de grups de Rock i cal potenciar-lo.

4-. CREIEU QUE ELS JOVES D'ARA TENEN CULTURA MUSICAL?

No tinc massa referències com per poder definir-me cap un cantó o altre. El que sí veig és que des de molts mitjans de comunicació es fa l'impossible per tal de manipular les masses i els joves en aquest sentit són els més vulnerables.

5-. OPERACIÓN TRIUNFO, MOLTS ARTISTES NO ESTAN GAIRE A FAVOR D'AQUEST FENÒMEN MUSICAL, QUÈ EN PENSEU?

Operación Triunfo és un *Gran Hermano* per a la gent que vol tenir la consciència mes o menys tranquil·la.

6-. ES DIU QUE EL ROCK CATALÀ ESTÀ EN PERILL D'EXTINCIÓ, QUÈ EN PENSEU?

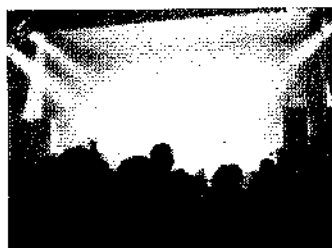
Crec que no, però sí que s'està diversificant. El boom de principis dels 90 serà difícilment repetible, almenys en la forma en què es va produir. Va ser com descobrir que en català també es podia fer Rock & Roll i la gent s'hi va llençar de cap. Ara tot és diferent.

7-. QUÈ HI VEIEU A L'HORIZO?

Molta feina a fer.

8.- EXPLIQUEU-NOS ALGUNA ANÈCDOTA CURIOSA EN LA VOSTRA CARRERA:

Són un cúmul de curiositats amb tants anys. Recordo especialment una anècdota de fa tres estius que vam tocar amb *Celtas Cortos* a Binéfar. Resulta que tot just acabar ells, vam començar a tocar nosaltres i encara no havien passat deu minuts el canvi que ja els teníem gairebé a tots damunt de l'escenari tocant i cantant amb nosaltres. O el dia a Montblanc

amb la *Fundació Tony Manero* que van actuar amb la nostra bateria perquè s'havien oblidat la seva...

9.- PER ACABAR, US DEMANEM UNA SALUTACIÓ PER A LA REVISTA ATARÀXIA.

Una forta abraçada per a la gent de l'IES Joan Oró i en especial per als/les lectors/es de la revista *Ataràxia* de part dels *The Companys*!

Digna Pena i Ballesté

PREGUNTES SOBRE LA GUERRA

Un dels esdeveniments més importants d'aquest any ha estat el conflicte bèl·lic entre EEUU i Iraq.

Això ha provocat una gran revolta en l'opinió pública. Alguns dels alumnes d'aquest centre han volgut donar la seva opinió.

ROSER:

1.- ESTÀS A FAVOR DE LA GUERRA O EN CONTRA? PER QUÈ?

Estic en contra de la guerra perquè no crec que EEUU s'hagi d'enfrontar amb un país tan subdesenvolupat, on hi ha tanta diferència de poder, com Iraq.

Crec que els EEUU s'aprofita de la seva força.

2.- QUÈ OPINES SOBRE QUE NO S'HAGI TINGUT EN COMPTE L'OPINIÓ DE LA MAJORIA DEL POBLE ESPANYOL?

Ho trobo fatal, crec que la democràcia a Espanya és un desastre, i més que una democràcia sembla una dictadura.

3.- CREUS QUE LES MANIFESTACIONS REALITZADES, HAN TINGUT INFLUÈNCIA EN LA DECISIÓ PRESA? I EN LA SOCIETAT EN GENERAL?

Crec que no, opino que no hem tingut cap tipus d'influència ja que la decisió de fer guerra ja estava presa.

4.- CREUS QUE EN AQUESTA GUERRA ES PODRAN VEURE IMPLICATS LA RESTA DE PAÏSOS?

Potser sí, ja que molts ja hi estem implicats. Per exemple Espanya que ha aportat dos bases militars americanes i així altres països.

MARGARET

1.- ESTÀS A FAVOR DE LA GUERRA O EN CONTRA. PER QUÈ?

Estic en contra, sobretot no estic d'acord que Espanya hagi entrat en ella, ja que no té res a veure en aquest tema.

2.- QUÈ OPINES SOBRE QUE NO S'HAGI TINGUT EN COMPTE L'OPINIÓ DE LA MAJORIA DEL POBLE ESPANYOL?

Es pot veure a les manifestacions i moviments que ningú vol la guerra. I em sembla fatal que ningú no ens escolti.

3.- CREUS QUE LES MANIFESTACIONS REALITZADES HAN TINGUT INFLUÈNCIA EN LA DECISIÓ PRESA? I EN LA SOCIETAT EN GENERAL?

No tenen en compte l'opinió de ningú.

4.- CREUS QUE EN AQUESTA GUERRA ES PODRAN VEURE IMPLICATS LA RESTA DE PAÏSOS?

Espero que no, ara ja espero que Espanya no s'impliqui més del que ja està, doncs encara menys altres països. Veig molt difícil i molt lluny que això es pugui produir.

SAM

1.- ESTÀS A FAVOR DE LA GUERRA O EN CONTRA. PER QUÈ?

Estic a favor, crec que haurien d'acabar amb el règim dictatorial que està implantat al poble Iraquià. Estic d'acord, però no trobo just que la població civil pagui pel que ha fet el seu dictador.

2.- QUÈ OPINES SOBRE QUE NO S'HAGI TINGUT EN COMPTE L'OPINIÓ DE LA MAJORIA DEL POBLE ESPANYOL?

Si estem en democràcia, això ha sigut un pas enre-
re, ja que no hem sigut escoltats per ningú.

3.- CREUS QUE LES MANIFESTACIONS REALITZADES HAN TINGUT INFLUÈNCIA EN LA DECISIÓ PRESA? I EN LA SOCIETAT EN GENERAL?

Està clar que les manifestacions no han servit de res. Les manifestacions només han servit per unir la gent espanyola, però no han aconseguit res.

4.- CREUS QUE EN AQUESTA GUERRA ES PODRAN VEURE IMPLICATS LA RESTA DE PAÏSOS?

No crec, prequè els Estats Units és el país més fort i contra ell no hi ha res a fer.

Èlida Casares

Beatriz Aguirre

MINUSVÀLIDS? GENT PER ADMIRAR

Són moltes les vegades que tots nosaltres ens queixem o bé reclamem tot allò que creiem que és injust. Sembla que tinguem per norma no estar mai del tot contents o bé fixar-te en les coses negatives i no en les positives. És la nostra societat egoista?

Tots nosaltres per un moment podríem pensar en totes aquelles persones (n'hi ha bastants) que pateixen una discapacitat física, ells són un gran exemple, són persones que tot i tenir problemes per poder tenir una vida tranquil·la i feliç, ells ho aconsegueixen. Des del primer dia intenten assumir la seva discapacitat, és cert també que és molt difícil de fer-ho i necessiten ajuda de tota la família.

Cada dia surten més als mitjans de comunicació activitats que ells poden fer. Últimament hem pogut veure com molts nens que quotidianament es desplacen amb cadires de rodes decideixen anar a

la neu i esquiar amb l'ajuda d'un monitor. Sembla gairebé impossible, però les seves ganes de viure i passar-s'ho bé, poden amb tot.

Jo personalment vaig fer d'ajudant en una competició de natació de minusvàlids. Al principi estava totalment esgarriada i no em podia creure el que veia, nens i nenes joves, que els mancaven les extremitats superiors o inferiors, que nedaven a l'aigua igual que peixets. Quan ja portava temps amb ells em vaig adonar com eren realment. Són persones amables i les més solidàries que mai he conegut. Ens van ensenyar que tot s'ha d'intentar, i que la vida s'ha d'aprofitar i gaudir al màxim. Vaig acabar la competició adonant-me del gran esforç que estaven fent aquests nens per sortir-se'n endavant.

Adelina Agustí

DIVERSIONS TECNOLÒGIQUES

Internet és un grandíssim i ampli món, que ho engloba tot.

En aquests últims anys, el món de la xarxa, s'ha ampliat molt.

Internet, sobretot, és un món d'interacció on qualsevol tipus de recerca podrà ésser trobada.

Els experts diuen que algun dia tots els ordinadors de la terra estaran units en la mateixa xarxa.

Internet, a part de donar informació de qualsevol tipus, també és utilitzada com un mitjà de distracció social, les pàgines de xats, web Camp, etc., són les més visitades pels joves.

La carta tradicional, una de les comunicacions més antigues del món, es veu desbancada pel correu electrònic.

A través dels xats, pots trobar amics de les mateixes aficions, d'esports, d'estudi, i també està aconseguint que els joves tinguin amors que abans eren impossibles.

Internet és un mitjà que crea molta addicció, els joves arriben a casa i encenen l'ordinador amb la idea de passar una bona estona, que acabarà convertint-se en hores.

Molts joves renuncien al carrer per passar una estona davant de la pantalla, on molts viuen amb noms falsos, identitat falsa, i una vida falsa que els fa ésser més feliços que amb la seva pròpia vida.

Però potser el mitjà de comunicació més universal sigui la televisió.

S'ha escrit moltes vegades sobre els efectes de la televisió en el jovent, potser mai no d'una manera totalment objectiva.

Es tracta d'un fenomen tan complex que s'escapa de les valoracions simplistes. És difícil decidir si els seus efectes són positius o negatius. Però el que és ben segur és que és un invent que ha canviat les formes de vida. Modela els nostres gustos, els nostres hàbits de consum, els nostres horaris, els temes de conversa, les opinions polítiques, i molta gent donaria la seva vida per sortir un instant a la "tele" que equival a un instant de glòria.

Existeix una divisió d'opinions sobre els efectes de la televisió. Alguns opinen que és un mitjà edu-

catiu i consideren que és un poderós difusor del coneixement, que fa arribar informacions en directe i a l'instant a grups que es trobaven allunyats de la cultura.

Uns altres, al contrari, li carreguen molts dels mals socials, la violència juvenil, el consum indiscriminat, i l'homogeneïtzació dels gustos...

En definitiva, és un instrument meravellós que ens permet accedir a la informació, sens dubte és un fet positiu, però quan la petita pantalla és com si continuament observem esdeveniments que passen per davant nostre, no podem elegir el punt de vista que ens situen, i això és un fet negatiu.

En la societat en què vivim l'ús que se'n fa de la televisió és excessiu, igual que el dels videojocs.

Avui dia tots els joves poden accedir a qualsevol videojoc, en sales especialitzades, o simplement en alguna "sala de màquines".

Els videojocs són acceptats per la societat, com

una distracció, com un passatemps, una cosa divertida i sense cap mena de perill.

Estudis realitzats per científics, han arribat a la conclusió que un videojoc és quelcom més que un passatemps.

Com els videojocs són, en principi, per a persones de curta edat, no saben valorar si és educatiu...

Els videojocs, creen addicció en gairebé la totalitat dels jugadors. Perden la noció del temps, 5 minuts per a ells a la videoconsola equival a 1 hora a la realitat.

Un ampli percentatge dels jugadors, arriben a un punt on no saben distingir la realitat de la ficció, sofreixen pèrdues de memòria, al·lucinacions, i tots aquells que lluiten en contra de la guerra, potser els trobem prement el gallet en un videojoc.

locs divertits, educatius, preparats com un passatemps, però també existeixen jocs de guerra, de lluita, jocs on guanyes punts atropellant persones...

Creus que encara pots decidir? Hi ha gent que no.

Aleix Cardona

TRIBUS URBANES

Qui no ha sentit parlar avui en dia de les tribus urbanes?

Doncs pels que encara no en sabeu res, que sou ben pocs, us en fem cinc cèntims.

Les tribus urbanes o identitats juvenils no són més que grups, bandes o colles de joves (alguns no tan joves), que comparteixen uns estils musicals, uns espais, una època, una estètica, i uns "ideals", entre d'altres.

Interessades per conèixer l'opinió pública, ens vam aturar a xerrar una estona amb alguns dels nostres companys, amics i professors de l'institut, i després d'una petita enquesta realitzada vam comprovar el que era d'esperar:

- El 98% dels enquestats té una coneixença bàsica de les tribus urbanes.
- El 2% restant, no n'ha sentit parlar mai.

Pel que fa a la tipologia, les més populars són:

- Els Híppies
- Els Skins
- Els Heavies
- Els Pijos
- Els Punks
- Els Maquineros
- Els Skaters, Rappers...

Les menys conegudes són:

- Els Mods
- Els Gòtics o Sinistres

La majoria de col·laboradors no se senten identificats amb cap tribu, i és que actualment sembla ser que costa molt acceptar la pertinença en aquests grups. Però encara ens fa gràcia recordar algunes de les respostes dels nostres col·laboradors:

- La majoria de professors del centre, tot i que has de pensar molt per arribar a imaginar-te'ls, van anar vestits àmpliament amb flors al cos... i amb el lema "Fes l'amor i NO A LA GUERRA" (mai millor dit.)

Pel que fa als més joves podem trobar respostes d'allò més curioses:

- Quillos
- Pelados
- O sea, tía es que mi nueva camiseta Burberrys con los pantalones DKNY es súper...(pijos)
- El 50% ha contestat afirmativament que avui en dia els joves són fidels a aquests grups, com ja podeu pensar i creure, la resta, per tant l'altre 50%, contestà que no.

Per acabar i el que més ens ha sobtat és que la gran majoria pensa que un dels factors pels quals els joves es mouen és la ideologia, cosa que nosaltres no tenim tan clar. L'altra resposta més abundant va ser les influències dels amics, cosa lògica, deixant de banda altres aspectes com l'estètica i la música.

Bé, esperem que aquest petit resum us hagi fet reflexionar per no mirar a ningú per damunt de l'espatlla, amb menyspreu, i és que tots som iguals dins de la diversitat.

Maribel Setién
Diana Herrera
Maria Llop

MÚSICA FÀCIL

Què se n'ha fet dels mites musicals? On han anat a parar els grups amb personalitat? Segurament molts pares tenen cassets o discs de vinil guardats en un calaix de casa, ensenyeu-los als vostres fills, potser aprenen a escoltar i a apreciar allò que està treballat...

Avui en dia el jovent no passa d'Operación Triunfo, fenomen musical o televisiu? Jo crec que és una manera de fer-se famós a costa dels altres, aprenen a cantar, que està molt bé, però i la creativitat? Qui els ensenya a ser creatius?

Molts artistes reconeguts s'han queixat, i crec que amb raó, de l'entrada d'aquestes persones en el món de la música, els prenen el lloc. Els artistes de sempre han hagut de fer grans esforços per poder entrar en aquest món, han hagut de compondre cançons, i si no, s'han hagut de buscar algú que ho fes per ells, però no pas en un concurs, tant si guanyes com si perds, tot és molt fàcil, et vénen els representants i les discogràfiques com les mosques, clar, com que ja has sorit per la televisió, ja ets famós.

Artistes llatins per donar i per vendre, si us hi fixeu, tant Raùls, com Chayanes, com els Civera, sonen tots iguals, parlen tots del mateix, tots els singles de l'estiu porten els mateixos temes. On està l'originalitat?

De fet, m'incloc en el conjunt de gent que va a les discoteques, on no s'hi pot parlar, i on la música depèn sempre de la sala on estiguis, en tens per

triar, per un costat la sala del "mogollón" que acostuma a ser la més gran, on els ritmes més durs i més monòtons són els reis de la nit, i on els "gogos" ballen descarats damunt dels pòdiums, al costat tenim la sala de la "patxanga", ritmes llatins, i sobretot que no faltin els nostres estimats *trunfitos*, que de vegades sense tenir-ne ganes, et fan remenar fins a esgotar-te totes les forces.

Hi ha molts pocs locals on es pugui escoltar música com Déu mana, això sí, el públic d'aquests locals és molt selectiu, acostumen a ser de l'estil de l'amo del "garito", i la majoria de vegades, l'amo i els clients són amics de fa temps. Personalment, jo prefereixo aquest tipus de locals, on potser la música no està tant de moda, però és que això de les modes va com va, tu... almenys en locals d'aquests podem portar una conversa amb els amics sense haver de deixar-nos-hi la veu, encara que ni el Chayane, ni el Bustamante, ni el mateix David Bisbal, ens facin ballar, simplement amb alguna cosa que no hagin compost dins d'un reality show, amb el so d'una bona guitarra i el ritme d'una bateria, acompanyat, o no, d'una lletra amb contingut, que surti de dins, amb motius per reivindicar, o per expressar els sentiments reals. Les lletres per seduir les fans, són per adonar-nos que no és fàcil fer música...

... escolteu la música amb el cor, no només amb el cap.

Digna Pena i Ballesté

REFLEXIÓ A LA NIT

Són dos quarts de quatre de la matinada, estic ajaguda al llit perquè no puc dormir. És clar, porto pel cap alt com uns dos litres de cafè!! (bé, potser exagero, però, molt cafè...)

Demà tinc examen i això és el que sovint fem els estudiants, em refereixo al fet que estem més de la meitat del curs passant amb el mínim d'esforç i quan veiem el final a sobre, estudiem tot el que està endarrerit i encara més.

I és que no pot ser! Estic farta de plantejar-me cada inici de curs que estudiaré una mica cada dia, que entregaré tots els treballs a l'hora, que no faré cap pila... m'enteneu, no? Doncs res, sembla ser que no aprenc pas dels errors. Potser és que m'agrada patir. Sí, la teoria la sabem tots, oi? Però la pràctica...

No voldria pas caure en la pedanteria, però, de veritat que a vegades tenen raó els pares o els professors (si cap dels dos grups llegeix aquesta reflexió).

xió, bé, tampoc no us ho cregueu massa ara!), i és que el millor és fer les coses ben fetes. I no hi ha excuses, tots sabem què hem de fer.

- "els joves d'avui dia no teniu expectatives de futur, només penseu a divertir-vos"

- "voler és poder, si no ho fas és perquè no vols".

- "... no dejes para mañana lo que puedas hacer hoy."

Heu sentit mai aquestes frases? Estic segura que si per cada cop que algun professor o pare ens ha dit algun d'aquests tòpics, ens donessin un euro, seríem més rics que Gattes.

Prou! Rebel·lem-nos!

1) Els joves tenim expectatives de futur, encara que a vegades els desitjos immediats superen els de llarg termini.

2) Voler no és poder, perquè molts volem però les circumstàncies personals fan que molts cops no puguem.

3) Si ho fem demà en lloc d'avui... bé, l'important és fer-ho, no?

Diana Herrera Chacón. 2A

LAIA VILALTA, UNA ESPORTISTA D'ELIT

La Laia Vilalta, alumna de 1r de batxillerat del nostre centre, és una gran atleta tant de mig fons (la seva prova és 800m) com de velocitat (400m). Va començar en el món de l'atletisme per passar-s'ho bé amb tan sols 8 anys al col·legi Joc de la Bola, i va poder veure la seva germana practicant aquest esport. Als 12 anys va anar al club Atlètic Lleida on va començar a entrenar i a competir. Quan tenia 14 anys es va especialitzar en la modalitat de mig fons perquè el seu entrenador (Quim Erta) en una competició a Vilafranca del Penedès li va donar a triar entre la prova de 3000 m llisos i 800 m. La Laia va escollir aquesta última perquè l'altra creia que era massa llarga i cansada. Soltadament li va sortir una bona marca i es va decidir per aquesta prova. I va ser a partir de l'any passat que va començar a obtenir molts bons resultats.

En l'última temporada de pista coberta va aconseguir la immillorable posició de campiona de Catalunya als 800 m i 8ª als d'Espanya (Oviedo). Temps després també va quedar campiona de Catalunya en pista a l'aire lliure amb 800m. Com a conseqüència d'aquest triomf va ser seleccionada per participar als campionats d'Espanya de la joventut celebrats a Saragossa on va quedar subcampiona i va millorar la seva marca personal. Una setmana després va anar als campionats d'Espanya juvenils

on va quedar setena. Al setembre (del 6 al 8) va anar a Itàlia amb la selecció catalana d'atletisme a l'encontre Internacional dels quatre motors: Lombardia (Itàlia), Baden-Wutemberg (Alemanya), Rohnne-Alpes (França) i Catalunya on anaven categories Júnior (del 83 i 84) i Juvenil (del 85 i 86). La Laia va quedar 6ª en 800 m i va participar en el relleu de 4x400 on van ser terceres. Del 20 al 22 de setembre va participar en nom de Catalunya als campionats d'Espanya juvenil per autonomies celebrats a Madrid, va obtenir la 7ª posició.

Els seus pronòstics per a aquesta següent temporada són dedicar-se als 800 i als 400m perquè, tot i que té molt bona marca en ambdues proves, vol millorar. Tot just ha començat la temporada i ja l'han seleccionat des de la Federació Espanyola d'Atletisme per participar en una concentració de Nadal del 26 al 30 de desembre a Saragossa. La seva major aspiració és arribar a ser campiona d'Espanya. I tant l'Adelina com la Tamara (les autores d'aquest article) creiem que ho pot aconseguir perfectament.

Des d'aquí volem animar aquesta simpàtica noia que lluiti pel seu somni. Tu pots, campiona!!

A. Agustí

T. Carretero

ELS OSCARS EN TEMPS DE GUERRA

Chicago va guanyar, com s'esperava. Almodóvar va triomfar, com es confiava. Roman Polansky i Adrien Brody van sorprendre, com ningú no s'imaginava. I Michael Moore va guanyar i la va armar, com es desitjava.

POLÈMICA SERVIDA

La gala 2003 dels Oscars ha vingut arrossegant fins als seus dies posteriors, la polèmica de com es duria a terme. De si la guerra de l'Iraq estaria en boca dels guanyadors, de, fins i tot, si hi hauria un atemptat terrorista. Personalment els guanyadors van fer una mostra de solidaritat amb qualsevol poble en guerra, i van apartar-se (a excepció de Michael Moore) de qualsevol conflicte amb el govern. Una setmana abans de la celebració, es va fer pública la intenció per part de l'Acadèmia de cinema de portar un estricte control sobre els discursos dels guanyadors, als quals volien eliminar la possibilitat d'expressar-se a favor de la pau. Lògicament, va ser difícil d'evitar-ho, i per sort tot els guanyadors, van fer pública la seva preocupació sobre la guerra d'Iraq (tot i que ho van expressar indirectament, a excepció de Michael Moore, de nou).

SORPRESES, DECEPCIONS I PREMIS CANTATS.

La veritat és que Chicago ja tenia el premi molt abans de fer-se públic, però aquesta suposició es va anar fent més i més gran cap al tram final de la selecció de la millor pel·lícula: Kirk Douglas i Michael Douglas eren els candidats a obrir el sobre del film guanyador. Kirk Douglas i Michael Douglas són pare i fill, marit i sogre, respectivament, de Catherine-zeta Jones, actriu de Chicago. Continua sent igual de clara la poca simpatia de l'Acadèmia de cinema cap a Martin Scorsese. El seu film, *Gangs of New York*, era nominat a 10 premis. Com ja és habitual amb els

seu últims films, va passar desapercebuda i no va rebre, ni tan sols, l'Oscar a millor director.

És per a mi una alegria que finalment Nicole Kidman hagi rebut un Oscar. Personalment ja el mereixia per *Eyes Wide Shut* (Stanley Kubrick, 1999) o, apurant, per *Moulin Rouge*. Probablement l'Acadèmia no podia ignorar la qualitat de la seva interpretació de Virginia Wolf a *Las Horas*.

El Pianista va suposar la sorpresa de la nit rebent dos dels més importants premis: millor director i millor actor. Roman Polansky, que fa uns 20 anys va ser desterrat dels EE.UU., acusat de violació d'una menor, va rebre l'Oscar a millor director, fet impensable sabent com són de venjatiu els americans. Adrien Brody probablement hagi estat la sorpresa més gran d'aquella nit: les seves possibilitats eren mínimes. No perquè la seva grandíssima i compromesa interpretació del pianista jueu Wladyslaw Szpilman no fos meritòria, sinó perquè estava competint amb grans i consolidats actors americans de la talla de Michael Caine, Jack Nicholson i Nicolas Cage.

ALMODÓVAR EA HISTÒRIA

Quí podia pensar que Pedro Almodóvar guanyaria qualsevol de les seves nominacions? La de per si, estar nominat en una altra categoria que no fos millor film estranger representa un honor, però no, Almodóvar ha aconseguit entusiasmar el públic i crítica americana, i haver creat escola amb un estil desgarrador, realista i brillant. *Hable con ella* és un gran film, sense dubte, però jo crec que aquest Oscar és un reconeixement a tota una carrera, al fet d'haver creat una altra forma de veure el cinema, al fet d'haver entusiasmat el poble americà. Ara mateix, Almodóvar és venerat per la crítica americana, en paraules simples, "li han agafat carinyo", i en la meua opinió, per molt temps.

E de Dios

PREMIS CIRIT 2002

El desembre passat va tenir lloc al Palau de la Generalitat de Barcelona el lliurament dels Premis Cirít d'investigació i recerca tecnològica.

Per part de l'honorable President Sr. Jordi Pujol acompanyat de les diferents autoritats educatives i universitàries. Un cop més una alumna del nostre centre, Júlia Farrero i Puig, ha guanyat aquest guardó, amb el treball de recerca sobre: *Joves i salut: conèixer per prevenir*, tutorat per la professora de Biologia A. González.

Júlia Farrero, guanyadora del premi Cirít amb els professors membres de la directiva

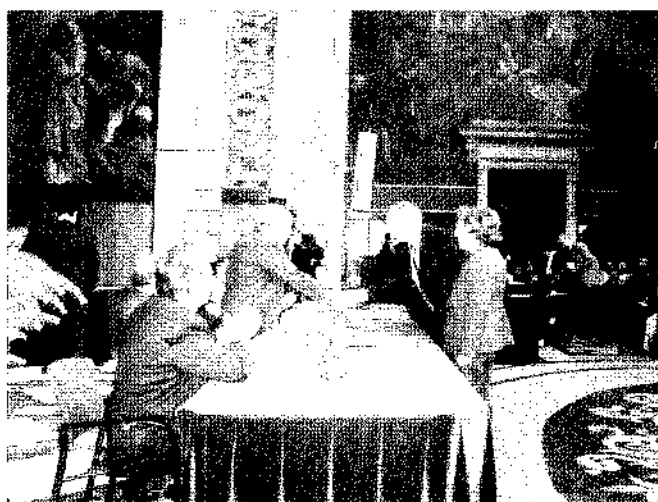
Aquest és el tercer any consecutiu que els treballs dels nostres alumnes són reconeguts amb aquest premi, per aquest motiu l'institut Joan Oró s'ha fet mereixedor del Premi extraordinari Cirít, que ens va ser lliurat durant el mateix acte oficial el 15 de desembre de 2002. Hem estat l'únic centre de Lleid que ha rebut aquest premi.

Júlia Farrero recull el premi de mans del President de la Generalitat, el Sr. Jordi Pujol

Aquest fet ens omple de satisfacció i volem felicitar tots els guanyadors dels últims anys, E. Riba, J. Prats, B. López i J. Farrero, així com els seus tutors, per l'esforç que han demostrat i l'èxit obtingut.

De la mateixa manera tots els membres de la comunitat educativa de l'IES Joan Oró ens sentim molt complaguts de la distinció atorgada al nostre centre.

La Sra. Pilar Domènech i el Sr. Josep Fe'ls recollint el Premi Cirít extraordinari concedit a l'institut Joan Oró

RECORDS

Ja feia dies que tenia ganes de passar-me per l'institut, aquesta agrupació de pisos i annexos als afores de Lleida, el lloc on vaig créixer, on em vaig formar i on em vaig convertir en el que ara sóc, per bé o per mal. Tenia ganes d'anar a veure els amics que encara hi estant estudiant, els que estan fent classe i les parets entre les quals vaig madurar. M'apetia passar per la carretera de Saragossa per alguna cosa més sentimental que anar un dissabte a la nit a la Wonder, comprovar si de debò se m'escapava la llagrimeta a causa dels records de l'any passat. Per això avui, aprofitant un dia pels volts de Nadal que m'he concedit festa a mi mateix (petits avantatges de la vida universitària...), he decidit fer aquesta visita.

A dos quarts d'onze del matí truco al timbre del cantó de consergeria, cosa força inútil perquè m'adono que la porta està oberta. En aquells moments apareix el Joan amb un examen que li ha de fotocopiar a la senyora Palau, però tot i així s'atura a parlar amb mi uns instants. Entro amb ell a consergeria on trobo, més professors: la senyora Parra, el Joan Manel, la Marina, la Montse... Tots ells se sorprenden força de veure'm, devien tenir una petita esperança d'haver-se desempallegat de mi per sempre. Després d'haver respost a les seves preguntes m'acomiado disposat a seguir el meu periple per l'institut. Però, sobtadament, veig creuar dos cossos a una velocitat comparable amb el futur TGV Lleida-Barcelona. Els citats cossos no són ni més ni menys que alumnes de primer d'ESO, potser companys de classe del meu germà,

aturats ara davant la Maria Puig que els diu per enèsima vegada que a l'institut no s'hi va a córrer. Em recorden a mi i el meus companys del 84 quan teníem aquestes edats i ens dedicàvem a estirar les cues a les xiquetes de classe, actitud que ara trobo summament infantil i que em fa envermellar només de recordar-la. Decideixo anar al pati, ja que ara podré conversar amb els companys i per uns instants tenir la sensació que quan soni el timbre hauré de tornar a 2n C per continuar les classes de metabolisme. Però el timbre em desvetlla d'aquest somni, recordant els amics que tenen classe i a mi que hauré de canviar de lloc si vull parlar amb algú. De camí em trobo amb la Cristina, que intenta treure els encarregats del ja pròxim Festival de Nadal de la classe del Miquel perquè se'ls està tirant el temps a sobre. La deixo enrere tota preocupada i segueixo la meua particular odissea pel Joan Oró, inspeccionant pisos i trobant professors. No els anomenaré tots, no per falta de ganes, sinó d'espai. Cada racó en la meua passejada em porta un record, cada pas m'evoca una sensació, un sentiment, una vibració. Una raó per la qual seguir estimant aquest lloc i seguir tenint ganes de tornar-hi.

Finalment, decideixo que ha arribat l'hora de tornar cap a casa i estudiar una mica; l'examen d'Enllaç Químic està cada dia més prop. Creuo les portes altre cop i descobreixo que, efectivament, la llagrimeta està preparada.

R. Tresàñez, exalumne del nostre institut.

ASSASSINAT AL JOAN ORÓ

(novel·la col·lectiva)

Aquest any per fi acabem la novel·la col·lectiva, escrita durant deu anys pels redactors de la revista *Ataràxia*: *Assassinat al Joan Oró*.

Si heu seguit la història des d'un bon principi, ara ja podreu saber el final. Esperem que us hagi agradat. Els que no l'hàgiu seguit teniu l'oportunitat de conèixer-la, ja que començarem fent un resum i a continuació acabarem els últims capítols.

ASSASSINAT AL JOAN ORÓ

(Resum)

Un dilluns al matí apareix mort a l'institut en Joan, un estudiant modèlic de COU. No se'n saben les causes. L'autòpsia del cadàver revela que en Joan va morir divendres en una de les nits boges del Camp Escolar, quan es troba la "gent de malviure".

Uns amics d'en Joan, en Llorenç, en Lluc i la Judit, la seva xicota, comencen a investigar el suposat assassinat del noi. Dos companys més se sumen a la investigació: en Roger i en Lluís. Ells dos es decanten per la possibilitat que en Joan se suïcidés, per això, els tres amics desconfien d'ells.

D'altra banda, en una cinta de Barricada d'en Joan, en Llorenç sent un missatge del noi guiant-lo cap a les nits de divendres al Camp Escolar, per trobar la resposta. En Llorenç no està boig perquè la Judit també sent aquest missatge.

Descobreixen que en Joan estava treballant per a l'*Ataràxia* en un article titulat "Les nits del Camp Escolar".

Per tal de trobar alguna resposta, en Llorenç en Lluc i la Judit busquen als arxius de la Revista i troben un fitxer amb una llista de sobrenoms amb les seves corresponents identitats i les activitats que tenen lloc els divendres a la nit al Camp Escolar. Els amics d'en Joan decideixen anar el divendres a investigar, sense dir res a en Roger i a en Lluís perquè desconfien d'ells. La seva sorpresa és majúscula quan els veuen aquella nit conversant amb un tipus ben vestit que riu mentre els dona diners.

Han passat vuit anys des de la mort misteriosa d'en Joan. Un dia, la Blanca, una estudiant de segon debatxillerat, té una mena d'aparició als lavabos de

l'institut d'algú que li demana ajuda. Parlant amb la seva cosina, exalumna de l'institut, relaciona el que li ha succeït amb la mort d'en Joan.

A través de l'agenda de la seva cosina, que anava a classe amb el Joan, la Blanca es posa en contacte amb els amics del noi presumptament assassinat.

La Judit no vol parlar del tema i tots el altres fan el mateix, tots menys en Lluc. Aquest accedeix a quedar amb la Blanca el dia següent al Júnior. Sense que la Blanca tingui l'oportunitat de veure'l, el Lluc li dona un quadern: el diari d'en Joan.

En les seves pàgines hi troba una contradicció molt gran. En principi, el Joan estimava molt la Judit però, en el diari, el noi confessa que sent alguna cosa per una tal Maika Castillo.

Passat un temps... La Blanca té molts dubtes sobre tot el que sap de l'assassinat. Truca al Lluc i queden. Ell li dona una foto que va trobar al diari del Joan que no havia pensat a ensenyar-li. En aquesta foto hi sortia la Maika i darrere d'ella hi havia alguna cosa escrita, hi ficava: "T'estimo i t'estimaré sempre. Maika." Aquest fet verificava que la Maika també estava enamorada del Joan.

La Blanca vol descobrir què és el que escrivia exactament el Joan als articles del camp Escolar, així que un divendres decideix passejar-se pel Campus. Allí hi troba la Maika, que l'ataca quan intenta parlar amb ella. En separar-se una mica de la Maika, sent a les grades les rialles de dos nois i ràpid va darrere d'ells, arriba massa tard i ja han marxat. Així que gira cua cap a on era la Maika i comprova que també ella ha desaparegut.

Més tard, tot mirant la televisió a casa, rep una trucada i, en ficar-se l'auricular a l'orella, sent aquelles mateixes rialles de les grades.

Capítol X

I aquestes rialles...s'assemblen a les que vaig sentir a les grades. Tot això era un embolic, no entenia res, qui eren els de la trucada? Com sabien el meu telèfon? Necessito parlar amb el Lluc.

Vaig trucar-li al mòbil i quan va contestar, vaig sentir altre cop aquelles mateixes rialles, horripol·litzant vaig penjar. Com és que tenien el seu mòbil?

Havia de descobrir-ho. Eren les tres de la matinada i ja no m'aguantava, així que vaig decidir d'anar a dormir.

L'endemà al matí, tot esmorzant, intentant fer quadrar totes les pistes, vaig sentir al canal Lleida que anunciaven la mort d'un jove lleidatà:

- S'ha trobat el cos d'un noi a la vora del riu segre, de nom Lluc Sancho Prades. Encara no se sap la causa de la mort. Tindran més informació al teletotals de les tres...

Déu meu, en Lluc! Què t'ha passat?

Escoltant el telenotícijs del migdia explicaven que havia estat una mort accidental. En l'autòpsia se li havia detectat una gran quantitat d'amfetamines. Diuen que amb la quantitat de drogues que tenia a la sang devia caure i ofegar-se al riu.

Com podia ser? Això és molt estrany, en Lluc era un gran esportista que mai no havia pres una copa de més i encara menys tastat les drogues.

Passades dues setmanes, estava a l'habitació fullejant el diari del Joan quan em vaig adonar que hi havia uns fulls arrencats i casualment coincidien amb l'escrit dels dos últims dies abans de la seva mort. Em vaig exaltar molt, ràpid vaig vestir-me i vaig dirigir-me cap a casa del Lluc per veure si allí trobava alguna altra pista. Era l'únic lloc on podia anar. Encara que fos tard, les onze de la nit, la seva mare em va obrir la porta.

Què fas a aquestes hores per aquí?

- M'agradaria veure l'habitació del Lluc

- I per què? Què busques? Vols que t'ajudi?

- No, no cal. No busco res en concret, espero trobar algun cosa que m'ajudi a entendre el que va passar.

- Llavors passa, filleta. Com si estiguessis a casa teva.

- Gràcies. Moltes gràcies.

Vaig buscar i buscar, volia saber si era veritat que ell prenia drogues, ja que tothom pensava que era impossible.

Tot buscant vaig trobar una cosa que em va deixar bloquejada durant uns minuts. Eren els fulls que faltaven al diari d'en Joan, estaven tots arrugats i ben amagats al fons d'un calaix.

Vaig agafar-los i vaig marxar corrent, no havia trobat drogues com ja m'imaginava, però havia tro-

bat una cosa millor.

Diari personal d'en Joan:

Llibreta 4

Novembre del 93, dijous

"Avui ha estat un dia desastrós, quan ja m'havia decidit per explicar a la Judit que sentia alguna cosa per la Maika, i així poder correspondre l'amor que ella també sentia per mi, el Lluc em va dir que no fes aquesta bajanada, intentant de convèncer-me. Segur que m'amaga alguna cosa, vaig pensar. Efectivament, als poc minuts tot vergonyós em va explicar que ell també feia temps que estava interessat per la Maika, que li agradava molt. M'he quedat glaçat, com podia ser que no m'ho hagués dit encara, i això que representa que és el meu millor amic. Demà a la tarda hem quedat els dos amb ella per saber què és el que pensa. Jo ho tinc clar, perquè li ho veig als ulls. Està enamorada de mi."

Novembre del 93, divendres

Avui hem tingut la trobada, la Maika ho ha confessat. Ha confessat davant dels dos que fa temps que li agrado. Mai no havia estat tan content, encara que em sap molt de greu per la Judit, que mai no s'hagués imaginat això de mi. Estic molt bé amb ella, però l'espurna que hi havia al principi de la nostra relació fa temps que s'ha apagat. Quan més l'he necessitat ella no hi ha estat i la Maika sí. Aquesta nit he de parlar amb ella per aclarir-ho tot.

Després quedaré amb la Maika, ja que no puc aguantar més temps sense ella, li agradarà sentir la bona notícia. Demà et contaré, estimat diari, com ha anat la nit."

No m'hagués imaginat mai que al Lluc li agradés la Maika també. Vaig anar a parlar amb el Llorenç. Entre el dos en podríem treure alguna conclusió.

Capítol XI

Ja sabia on anar a buscar-lo. El vaig localitzar ràpid, però ell, com si s'esperés el que li anava a dir, va intentar de fugir. Vaig anar corrent darrere d'ell i vaig aconseguir parar-lo.

- He de parlar amb tu, Llorenç!

- De què vols parlar?

- De la mort d'en Joan.

El vaig veure neguitós

- I ho sento n'estic fart del tema, no en vull parlar més.

- Escolta no marxis, tinc més pistes, (es va aturar de cop), m'has d'ajudar a fer-les lligar. En Joan també ho hagués fet per tu, no creus? Em sembla que en Lluc hi va tenir alguna cosa a veure.

- Quines proves?, va preguntar-me ja parat i interessat pel tema.

- Tinc els últims fulls del diari del Joan, els que et vaig dir que havien estat arrencats.

En sentir això, l'expressió de la cara li va canviar radicalment, se li van ficar els ulls plorosos i em va dir:

- Ja és hora que ho expliqui a algú- no puc més, Blanca, fa molts anys que ho porto dins i...

Jo aquella nit hi era. Va ser una nit desastrosa. I ara, després del que li ha passat al Lluc, no m'ho puc amagar més. En Lluc i en Joan aquella nit van discutir. Al Lluc li va agafar un atac d'histeria pel tema del Joan i la Maika i va anar a beure un parell de copes. Tot sortint del bar va decidir passar per l'institut, ja que abans la gent es reunia allí els divendres i dissabtes. Quan ja hi era, va veure'ls agafats de la mà, direcció cap a Ronda i amb la intenció de fer una broma va passar pel cantó amb el cotxe i com que anava una mica begut, el va atropellar. Encara que hagués estat un accident, la Maika mai no va perdonar el Lluc. I crec que ha pogut ser ella.

- M'has deixat de pedra, ja pensava que en Lluc havia matat el Joan i suposava que accidentalment, però mai no hagués involucrat la Maika. I ara què fem?

- I hem de demostrar-ho. Hauríem d'anar a parlar amb ella.

- Podríem demanar alguna gravadora a algú, segur que en trobem alguna. Enregistrem la conversa amb ella i intentem que confessi, què et sembla?

- Bona idea. Crec que hi hauria d'anar tot sol, fa temps que la conec i m'ho contarà.

- Avisa'm només acabar la conversa. Fins després.

El Llorenç ja havia localitzat la Maika i va actuar:

- Maika! Espera un moment! He de parlar amb tu d'en Joan.

- Jo no en vull saber res. No va quedar prou clar o què? No em facis més mal del que ja m'han fet. Ho hem d'oblidar tot.

- Com ho hem d'oblidar? Era el nostre amic i tu te l'estimaves. I a més han matat un altre company per culpa d'això.

- Potser no té res a veure. Qui et diu que és culpa d'això?

- Collons, Maika, prou de tants romanços! Sé que vas ser tu, la cara et delata.

La Maika no s'aguantava les llàgrimes i tot seient en un del bancs de la plaça. La Blanca, prop de l'institut, va decidir explicar-m'ho tot:

- Si us plau no diguis res, deixem les coses tal i com estan, com ho vam fer pel Lluc.

El que vam fer pel Lluc no ho hauríem d'haver fet. No te n'adones, les coses no poden continuar així. A més a més, tot s'acabarà descobrint, la Blanca també ho sap. Qui és aquesta? (va preguntar la Maika tot eixugant-se les llàgrimes.)

Una alumna del Joan Oró, això no importa ara, explica-m'ho, no et tallis ara.

Capítol XII

D'acord, t'ho explicaré: mai no vaig poder perdonar el Lluc i una setmana abans que morís, em vaig assabentar que es muntava una festa d'antics alumnes al Joan Oró i vaig pensar que després de tant temps encara desitjava fer-ho pagar al Lluc, però no amb la mort, no era la meua intenció, només volia fer-li passar un mal moment. Era l'ocasió perfecta per aprofitar-me d'ell, ja que encara m'estimava i hagués fet qualsevol cosa per mi. Vaig esperar-me que sortís de la festa i el vaig invitar a una copa tot dient que el perdonava, que per fi havia pogut perdonar-lo. Ell es va posar molt content i va acceptar-la sense pensar-ho, que ja era difícil en ell, ja que no bevia mai. Li vaig ficar una gran quantitat d'amfetamines a la beguda i vaig esperar que li fessin efecte. Poc després ja caminava de cantó a cantó i començava a tenir visions, el vaig acompanyar fins al riu perquè es volia refrescar. Jo també anava una mica beguda i quan es va inclinar per mullar-se la cara, va caure. Jo el vaig intentar alçar, però no vaig poder, suposo que s'havia desmaiat perquè no es movia. Ho vaig con-

tinuar intentant, però res, era un noi molt fort i gran i el seu pes era massa elevat per poder aixecar-lo, per fi vaig aconseguir-ho, però era massa tard, s'havia ofegat. Jo no ho volia fer. Només el volia espantar i ja està. Ara ja t'ho he contat, espero que no ho contis a ningú, si us plau no diguis res, la policia no em creurà i no estic preparada per tornar a explicar la història.

- No farà falta que la tornis a explicar, la tinc enregistrada en una cinta, tota la teva confessió, i jo i tots t'ajudarem. Jo confio en tu i sé que no tenies la intenció de matar-lo. Tot anirà bé. Igual que jo confio en tu, tu confia en mi. No et passarà res.

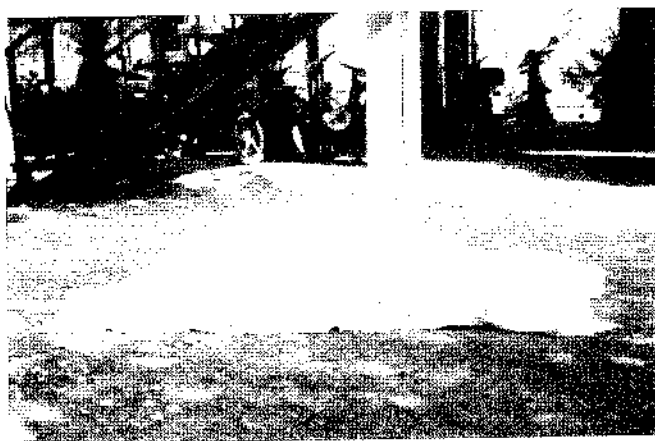
La Maika es va quedar callada i tot d'una es va ficar pàl·lida, no s'ho hagués imaginat mai, ja ho havia explicat, ja no havia de viure més amb aquell secret. Què passaria ara?

Poc després se la van emportar a comissaria. Per fi algú ho havia lligat tot. La policia va agrair a la Blanca i al Llorenç la col·laboració en el cas.

Ara, després d'un any de la confessió de la Maika, ja ha passat tot. Ella està vivint fora amb la llibertat condicional i fent feines per a l'Estat. Per fi els pares d'en Joan i en Llorenç poden dormir,

tristos, però tranquils, saben que res no va ser del tot intencionat. La Blanca i el Llorenç actualment estan vivint junts a Barcelona, on la Blanca ha començat la carrera de Dret. A l'institut ha tornat la normalitat, i els rumors d'assassinats ja han desaparegut. Noves generacions d'estudiants entren el centre tranquils i amb ganes de treballar i gaudir.

Nuria Almiñana Aixut
Roser Sagrera Valmanya
Margaret Lluch Sans

EL POBLE

Aquella primavera començava bé. Encara no érem a l'abril que les pluges ja queien dia sí, dia no. Això és el que em feia estar contenta, ja que nosaltres, els pagesos, agraïm la pluja. Això sí, mai en excés.

Aquell any de 1979 la collita prometia, era un dels que pintaven millor.

A casa ja es respira aire de tranquil·litat, semblava que la sequera no ens arruïnaria altre cop.

Ja feia cinc anys que malvivíem en aquella contrada, les sequeres no sols mataben el nostre conreu, sinó també la nostra esperança. En aquells cinc anys molta gent del poble havia marxat a buscar fortuna en una terra més fèrtil i amb abundant aigua.

- Es moririen si veiessin que aquest any no ens anirà tan malament.

La meua família i jo no hem perdut mai l'esperança i això és el que ens ha mantingut al poble i

també tot el que hi hem viscut.

El meu pare, que va néixer en aquest, és el que ens va ajudar a aguantar i gràcies a això estem orgullosos de romandre encara en un dels pobles més bonics que hàgiu vist mai.

És un poble de muntanya, molt petit i amb les cases molt juntes, cosa que li dona un ambient familiar, més íntim. El més bonic és el toc rústic que té i les teulades de cada una de les cases, les quals estan fetes de pissarra negra.

Des de petita que pujo al pic més alt i observo des d'allí, quasi al cel, les teules. Les cases estan tan unides que el poble, mirat des de dalt, sembla una esplanada d'asfalt, ja que només es veuen les teules negres i brillants.

Suposo que n'estic enamorada.

Roser Sagrera Vallmanya

I UNA VEGADA MÉS ESTIC AQUÍ...

I una vegada més estic aquí, perduda enmig del mar de les meves emocions, sense saber cap a on nedar per trobar la felicitat. Qualsevol direcció sembla assenyalar més aigua, més confusió. I sota els meus peus tot s'escola: només més aigua, més confusió. El meu cor està ple de ferides que encara no han cicatitzat. Ferides d'un amor frustrat, ferides d'un amor que no va ser mai. Intento nedar, però el pes del dolor sofert m'arrossega cap al fons sense remei. La por a enamorar-me no em deixa respirar i m'ofego lentament en la foscor dels meus pensaments. Quan podré ser lliure per estimar? Quan desapareixerà tota aquesta opressió que sento? Entre nosaltres tot s'ha acabat -no hi va haver mai res-, però no aconsegueixo deixar-te enrere. Estàs amagat en un racó del meu cor i no aconsegueixo fer-te'n sortir. I des del teu amagatall em vas devorant lentament: em consumeixes la il·lusió i les ganes de viure. Sembla mentida, però tot el meu món continua girant al teu voltant i no

puc fer res per reconquistar-te. Al centre de la meva vida. Cada petit moviment que faig està pensat per fer-te feliç; cada gest, cada paraula, només per complaure't. Després de tant temps, costa de creure com encara espero com el primer dia un somriure, una mirada, un petó... Aquell petó que no va arribar mai, aquell petó que continuo esperant, aquell petó que continuaré esperant. Aquell petó que em vas negar. Aquell petó que amagues darrere els teus llavis. Aquell petó que guardes recelosament només per a ella. I probablement, tota la meva vida em preguntaré què té ella que no tingui jo. La resposta és simple i evident: ella et té a tu. I jo, què tinc? Només un cor ple de ferides, uns ulls plens de llàgrimes i el mar de les meves emocions, ple de confusió, enmig del qual estic perduda sense saber cap a on nedar per trobar la felicitat.

Núria Geribàs Armengol, exalumna del nostre institut.

ESTA NOCHE SE ME HA APARECIDO UN ÁNGEL

Esta noche se me ha aparecido un ángel. Era de un color muy transparente, invisible, que lo habrá enviado Nuestro Señor para calmar todo mi dolor. Me ha llevado su luz a lo más hondo de mi corazón y lo que siento por ella es tan fuerte, que nunca la distancia nos podrá separar. Estoy enamorado, sí, pero no de una chica cualquiera. Con sólo oír su dulce voz en mi interior siento como la sangre fluye a un ritmo afrodisiaco de excitación que me lleva a ver todas las estrellas del universo. Mientras ella pronuncia una sílaba mi corazón bombea más intensamente y si no fuera porqué lo tengo atado a mi cuerpo, se hubiera escapado sin dudarle a buscarla, a ella. La conocí por un celular, y solo he podido estar conectado a ella de esta manera. No tengo ninguna foto suya, ni un cabello, ni ninguna cosa suya que mi tacto pueda acariciar como si fuera ella. Sólo sé su descripción por boca de ella y

aún no he visto como es esta doncella que ha cautivado mi alma. Pero no me importa, ella ha conquistado mi corazón que ahora está sentenciado a quererla. Lo que más duele de todo es que mi amor no es compensado por el suyo, que no tiene los pensamientos dedicados todos a mi persona. Soy su mejor amigo, sí, pero esto hace que la balanza se derrumbe a mi contra para acabar con mi corazón partido en mil pedacitos. Yo sólo sé que es la única persona que quiero y estoy dispuesto a dar mi vida por ella, por Laura.

Quimet

EL RETORN

Aquest any comencem a escriure una nova novel·la col·lectiva titulada: *El retorn*. Tracta d'un grup de noies que volen jugar amb els esperits, i aquests acaben jugant amb elles. Esperem que gaudiu d'aquesta lectura.

12 de maig 2002; divendres.

Avui a l'hora del pati he estat parlant sobre el tema dels esperits i tot aquest rotllo... no entenc com la Laia pot estar tan còmoda de la seva existència, jo li he dit que està fent un munt de ruqueries però ella està molt convençuda del que es deia i ens ha dit que aquesta tarda ho comprovarem perquè ens portarà la "güija". En sentir això l'Ares s'ha posat blanca i ha jurat i perjurat que ella no hi volia tenir res a veure, ja que n'està típa d'aquest tema, i va marxar sense dir-nos el perquè.

A la tarda, ho vam preparar tot a casa de la Roser tal com ens deia la Laia, ambientant l'habitació, fent fora els mals esperits... en conclusió un munt de xorrades perquè el trasto aquell que, en "teoria", s'havia de moure, no ho va fer.

Ja m'estranyava que es pogués parlar amb els esperits tan fàcilment, però la Laia ha dit que demà voldrà tornar a intentar-ho, ella està segura que funciona."

13 de maig 2002; dimarts.

Em sembla que hem escollit un mal dia per fer-ho, no sé si ha estat perquè avui hi havia l'Ares però, avui hem pogut parlar amb algú, i no ha estat massa agradable, ja que per culpa seva no hem pogut assistir a classe, bé m'explicaré millor:

Avui l'Ares ens ha dit que no ho volia fer, com ahir, però ho volia veure. Quan s'ha començat a moure aquell aparell, en un primer moment ens hem espantat tots, però després hem vist que no volia parlar amb nosaltres sinó que ho volia fer amb l'Ares, perquè durant tota l'estona l'únic que ens va dir era el seu nom, ella quan ho va veure va marxar corrent, tota espantada, i nosaltres no podíem fer el mateix, perquè segons la Laia si treïem el dit de la "güija" sens podia quedar l'esperit dins, i ens va dir que no ens deixaria marxar fins

que parlés amb l'Ares.

A l'altre pati, l'Ares, estranyada perquè no havíem anat a classe, ens ha vingut a buscar a les grades i li hem explicat el que passava. L'Ares es posà molt nerviosa i va decidir parlar amb ell, en aquell moment una força estranya ens va fer treure el dit de cop; i tot seguit l'Ares li demanava si us plau que ens deixés marxar i l'esperit va acceptar amb la condició que ens tornéssim a trobar l'endemà, si no era així començarien a passar moltes coses, però jo no ho tornaré a provar mai més."

14 de maig del 2002; dimecres.

Avui la Laia no ha portat la "güija" perquè ahir ja vam quedar prou escarmentades, quan li ho hem dit a l'Ares s'ho ha pres molt malament, perquè ella està segura que alguna cosa passarà.

Per la seva mala experiència ens va dir que no es pot jugar amb els esperits, que ells no fan broma. Que més ens valia que portéssim la "güija" sinó ens en penediríem.

No sé el que voldran fer elles però jo no vull tornar a intentar-ho."

15 de maig del 2002; dijous

L'Ares en saber que avui la Laia no ha portat la "güija", no ens ha dirigit la paraula durant tot el dia, potser tenia raó i hauríem de tornar a provar-ho però és que em fa molta por, més aviat respecte, però ja a la primera hora del matí han començat a passar coses estranyes, a la classe de l'Ares i la meva els llums han estat parpellejant durant tota l'estona, tots s'ho prenen a broma però l'Ares i jo sabem que era un senyal.

Més tard hem escoltat un fort soroll al passadís i tot seguit hem sentit un crit, l'Ares i jo ens hem mirat espantades, el professor ha sortit disparat, la resta de la classe i jo hem espiat per la porta, menys l'Ares que estava paralizada. Al sortir he vist que era la Roser i he corregut fins a ella per veure el que li havia passat.

Quan he arribat estava tremolant i m'ha dit que no podia parlar i ha fugit corrent, jo l'he seguit sense pensar-m'ho i m'ha dit:

- Elena no t'ho creuràs el que ha passat!
- Tranquil·litza't! Anem a fora a prendre l'aire i parlem.
- Estava molt nerviosa i espantada i m'ha explicat -
- No sé el que ha passat però ...
- Roser, tranquil·la explica-m'ho
- Potser em prendran per boja , però jo l'he vist.
- Qui has vist? Roser, parla!

- He vist, el rostre d'una noia pàl·lida il·luminada que venia cap a mi
- L'Ares també ens ha seguit, ha sortit, i ha dit:
- Us ho havia advertit, ja sabia jo que tornaria

Nuria Almiñana
Margaret Lluch

LA EXPULSIÓN DE LA MUERTE DEL MUNDO

1r PREMI AGUSTÍ RICART 2003, MODALITAT PROSA ESO

(FRAGMENT)

Alguien dijo un día que la Muerte es el mayor don que nos da la vida y desde entonces hay una gran división de opiniones: los que creen que la Muerte es un don y los que creen que no es más que el fin de la vida y que no debería haber motivos para sufrirla. Aquí es donde comienza nuestra historia, una historia sobre cómo algunos de los que creen en la Muerte como el mal absoluto deberán enfrentarse a grandes ejércitos de los que consideran la Muerte como un don para por fin exterminar a la Muerte. Una historia sobre cómo aquellos que osan desafiarla logran una vida eterna en el espacio espectral después de la Muerte o consiguen vencer a todos los que han creído en la Muerte como sumo mal y pérdida de todo lo que se ha poseído, tanto material como no material. Esta historia ocurrió cuando en el mundo aún moraban dragones y criaturas mágicas de gran poder, así como algunos humanos nacían con el don de la magia, una época en la que cualquier cosa era posible, un tiempo donde el cielo y el infierno ejercían su poder y sus guerras estremecían la tierra y los hombres elegían un bando en el que luchar. En esa época fue cuando en la olvidada ciudad de Unvarin nació el niño que estaba destinado a no elegir bando, un niño que para poner

fin a dichas guerras trataría de destruir a la misma Muerte. Y ahora vayamos a la historia.

Amroth Elensar es el joven hechicero ciego de la ciudad de Unvaril, nació hace 11 años con una terrible ceguera que le impedía ningún tipo de visión, aún así su poder fue aumentando día a día ahora, y con tan solo once años de edad, es más poderoso que algunos de los adultos de la ciudad. De carácter amable siempre ha sentido gran respeto por la naturaleza, a la que ayuda con sus poderes siempre que puede. Pese a ese respeto siempre ha sentido resentimiento contra ella por haberle negado la vista, pero nunca ha querido dañarla, pues ha sido educado de manera afable con la naturaleza y cree que ese resentimiento no es correcto. También destaca en su carácter su facilidad para soñar increíbles aventuras en las que el y su amiga son protagonistas.

Su rasgo físico más característico es su mirada, que siempre parece perdida en algún punto.

Su gran amiga Aredhel Yávêtil es una joven elfa que desde pequeña puede transformarse en leopardo a placer. Tiene un físico bonito para su edad, que es la misma que la de Amroth, su rasgo más característico, a parte de las orejas puntiagudas, es su pelo, que, similar al de un leopardo

parece tener manchas de diferente color además de cambiar de tonalidad según la incidencia del sol en él. Su carácter es amable pero agresivo, aunque nunca sin motivo, es una chica cariñosa y atenta que desde pequeña ha sentido pena y respeto por Amroth, pena por no poder ver y respeto por vivir con ello sin perder los estribos como les pasa a la mayoría en ese caso. Desde el momento en que conoció a Amroth fueron amigos inseparables ya que ella y él hicieron un pacto mediante el cual Aredhel sería los ojos de Amroth, el cual le enseña algunos hechizos básicos con los que ella puede protegerse a sí misma y a Amroth siempre que les lancen un hechizo y el no lo prevea, cosa que de momento no ha pasado nunca, pues uno de los poderes que Amroth domina mejor es el de la predicción y el de la telequinesia, aunque cada día domina mejor todos sus poderes.

Pués bien, hace unos días han pasado ángeles buscando gente que les apoye en la guerra contra las fuerzas del infierno que planean un ataque directo contra el cielo sin saber que el cielo esta preparando una defensa y contraataque en la tie-

rra y con la ayuda de los humanos. En teoría esto no deberían saberlo los niños de la ciudad de Unvaril pero Amroth y Aredhel lo han oído cuando paseaban por la calle y conocen los efectos de una guerra entre el cielo y el infierno a través de los libros de historia. Quieren evitar las muertes que eso provocará, han decidido salir de la ciudad y matar a la Muerte. Así, esa misma noche y sin que nadie lo sepa Amroth y Aredhel salen de la ciudad en su búsqueda. Aredhel anda delante, ligera pero sin dejar atrás a Amroth el cual la sigue bastante de cerca apoyándose en su bastón tallado ya en épocas antiguas por sus antepasados y que contiene un gran poder mágico acumulado con la experiencia de sus antiguos dueños y con los años. Así por un largo camino destrozado y hace tiempo olvidado se ve la silueta de dos niños que caminan alejándose de una ciudad sumida en la oscuridad nocturna rota por la tenue luz de las estrellas o alguna que otra hoguera en el interior de una casa de habitantes dormidos. (...)

Oscar Marín, 2n d'ESO

ANNA

1R PREMI AGUSTÍ RICART 2003, MODALITAT PROSA DE BATXILLERAT (FRAGMENT)

L'ambient era del tot irreal. Respirava aire que ja havien respirat moltes persones abans, aquell soroll infernal no la deixava pensar amb claredat, els sotrats del terra no paraven i començava a tenir molt fred. Els peus bullien dins de les botes que feia hores que no es treia i el mocador que portava a la boca li tallava la cara.

Els seus esforços per afluixar les cordes eren totalment inútils i semblava que cada vegada l'estrenyessin amb més força. La cadira on seia era vella i se li clavava a l'esquena, obrint-li ferides, que gotejaven fins a la cintura, juntament amb la suor freda que li naixia a la nuca. Per la part del

pit, la mateixa suor s'ajuntava amb les llàgrimes que li rodolaven galtes avall, dibuixant un regueró a la seva cara pàl·lida i mullant la bena que li cobria els ulls.

De sobte, el soroll d'una porta obrint-se féu que el cor li fes un salt. Suposà que el seu cor s'havia despertat d'alguna mena de letargia perquè batejava a tota velocitat, com si li volgués sortir del pit. Passos que s'apropaven, algú que respirava molt a poc a poc i molt fort caminava cap on era ella. Intentà amb totes les seves forces deslliurar-se de les cordes que li tallaven els canells, ja que coneixia aquella respiració.

El seu germà n'hi havia parlat una nit que havia arribat a casa amb els cabells esbullats i un tall a la cara. Recordava que havia dit que quan sentís aquella respiració era que el seu final era molt a prop, que aquell home era la fi.

Era la primera vegada que l'Anna sentia aquell respirar però l'havia reconegut de seguida. Les forces se li acabaven i sentia que perdia el món de vista. Veient que el final estava molt a prop, no intentà res més i simplement es va desmaiar.

Quan es despertà, va notar que no estava asseguda a la mateixa cadira i, en intentar aixecar-se, també va comprovar que estava en moviment. Sentia dos homes parlant darrere seu en un idioma desconegut, que li recordava molt l'alemany, encara que també tenia deixos francesos. Va suposar que eren belgues i li van venir al cap els viatges misteriosos que feia el seu pare cap a Europa central bastant sovint.

Va notar que paraven la cadira de rodes i que l'aixecaven amb molta delicadesa, per acabar deixant-la en algun lloc.

Poc després, li van treure la bena dels ulls i la claredat del sol la va cegar durant uns instants. Quan finalment va poder obrir els ulls, es va trobar davant seu la cara d'un home calb amb moltes dents d'or.

- Fenfinguda! - es veia que l'home feia esforços per parlar en català - l'estàfem espegant!.

En poca estona li explicà que era amic del seu pare i que aquest li havia quedat a deure una quantitat considerable de diners. L'Anna feia uns ulls com unes taronges: acabava de descobrir que formava part d'una família de mafiosos i havia de fer tot el que pogués per aconseguir els diners abans que aquell home calb es posés massa nerviós.

La van deixar marxar, després de donar-li un bitllet d'avió de tornada a Barcelona, on l'havien segrestat.

Un cop arribà al Prat, el primer que va pensar fou trucar a la policia, però la visió d'un home molt cepat amb un bony sota el braç la féu deixar-ho córrer.

Així doncs, parà un taxi, va marxar cap a casa i es va ensorrar entre els llençols del seu llit a pensar. Després d'una bona dormida, decidí trucar al seu germà, ja que, si sabia allò de la respiració, també devia saber què era el que estava passant. Tuuuut... tuuuut... no contestava. No li quedava més remei que anar a buscar-lo.

Un cop a casa seva, es trobà amb la porta oberta i una fortor de gas que la va obligar a tapar-se el nas amb el mocador de la bossa. Tement el pitjor, va entrar al pis i va caminar fins a l'habitació on dormia el seu germà, tot i obrint totes les finestres al seu pas. El corrent feia que l'ambient ja no fos tan embafador i es va desar el mocador.

Quan hi arribà, va veure el llit perfectament fet i una carta amb el seu nom al sobre: "ANNA". L'agafà estranyada i la va començar a llegir, va reconèixer a l'acte la lletra del seu germà. Allà li explicava que havia hagut de marxar feia tres dies per motius personals que, si estava llegint la carta, segurament ja sabia quins eren. Estava tan absorta amb la nota que no s'adonà que la porta de l'habitació es tancava darrere seu... [...]

Josep Gelonch.

MOTS ENCREUATS

HORIZONTALS

- 1- Lloc on es practica l'esport. Ciències. S.
 - 2- Enzim de isomerització. D'acord, sí (a l'inrevés). Nota musical.
 - 3- Complement...(verbal). Animal que té marca de cava.
 - 4- Nord-est. Consonant. Gerundi de conspirar. Unitat de l'atmosfera en el S.I.
 - 5- Vocal repetida. Déu del sol. Art.femení. Associació Deportiva Olímpica. 11 nombres romans. Inicials de la marca de roba que patrocinava Al salir de clase.
 - 6- Fórmula cíclica d'una mol·lecula de 6 carbonis. Vocal. Organització Mundial de la Salut. Dansa preferida d'en Shin chan. Vocal.
 - 7- Sinònim de nascut (a l'inrevés). Karma i ... Participi del verb obliquar.
 - 8- Revista oficial del Joan Oró. Període de temps de set dies. Nitrogen.
 - 9- Participi del verb Atjar-se. Sinònim de fart. Pansir, marcir. Carboni. Societat Anònima.
 - 10- Hiat sense h. Educació Secundària Obligatoria. Consonant. Vocal. Pregar.
 - 11- Consonant. Sinònim d'ordeni. Lloc de l'hospital on hi ha els nadons.
 - 12- Tres. Consonant. Nota musical. Vocal. Vocal. Participi de dur.
 - 13- Tornar a utilitzar. So vocalic semiovert anterior. 1ª pers. sing. Present verb Tirar.
 - 14- Professor de castellà. Angoixa. Professora de matemàtiques.
 - 15- Cesi. So consonàntic fricatiu alveolar sord. Ciència que estudia les civilitzacions antigues. So consonàntic vibrant simple.
 - 16- Vocal. Déu egipci. Prefix llatí. Forma de l'institut. Consonant nasal.Neó
 - 17- Elogiar. Preposició. Ciència que estudia els plànols, les rectes...
 - 18- Capa de l'atmosfera. Professor molt bo.
- Solucions a la pàgina següent.

Miriam Garsaball Royo.
Elena Gariús Olónáriz.
David Huertas Méndez.
Montserrat Serna García.

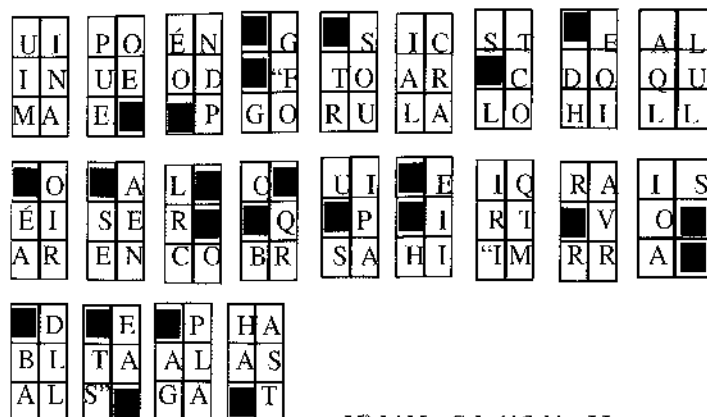
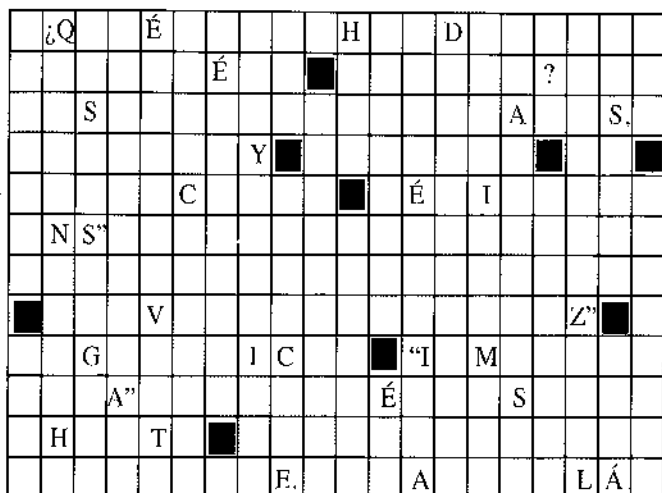
VERTICALS

- 1- Instrument de corda. Moviment d'electrons per un circuit tancat.
- 2- Malaltia que afecta els ossos. Ciutat de Tarragona. Societat limitada (a l'inrevés).
- 3- Tipus de joc. Capacitat d'una persona de no ser apta per alguna cosa. Símbol fonètic de la i semivocal.
- 4- Copiar els moviments d'una altra persona. Consonant. Estany. Fer testament.
- 5- Abella en anglès (a l'inrevés). Aparell que localitza persones, coses,etc. Moneda (a l'inrevés). (a no és).
- 6- Any d'estudi (a l'inrevés). Ocell (a l'inrevés). Ela. Primera carta de la baralla espanyola. So consonàntic oclusiu.
- 7- Malalties. Lloc per on circula el tren. Nota musical.
- 8- Sufix biològic que designa un enzim. Assignatura cangur.
- 9- Segregar (a l'inrevés). Determinant possessiu sing. Femení. Consonant. Vocal. L'última consonant. Pronom personal segona pers. sing. (a l'inrevés). Quarta consonant.
- 10- Consonant. Mapa en anglès. Cassola de poble (a l'inrevés). Esa en andalus. Primera i segona de les vocals.
- 11- Novena lletra de l'abecedari. Home de mètode (a l'inrevés). Vocal. Presoner de guerra. Acabament de la tercera conjugació.
- 12- Nom japonès (a l'inrevés). El triangle en té tres (sing. a l'inrevés). Prefix amb significat "més enllà de".
- 13- {música}... a l'alegria. Verb emular sense l'acabament de la primera conjugació. Onzena consonant. (del llatí) alter... Consonant.
- 14- Sap. En aquest lloc no (a l'inrevés). Qui no plora... Oíver... (cancó)(a l'inrevés).
- 15- Tres (a l'inrevés). Especialista en tecnologia (a l'inrevés). Tres. Lletra de la vaca.
- 16- Fluor. Nitrogen. Preposició. Article contracte (a l'inrevés). Marca d'esport (a l'inrevés). Tornada de la cançó de Bustamante.
- 17- De la realesa. Bor. Del verb saturar. Infant.
- 18- Acció d'un volcà quan s'activa. Professora de castellà.

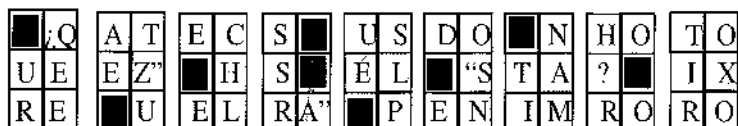
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
1																		
2																		
3																		
4																		
5																		
6																		
7																		
8																		
9																		
10																		
11																		
12																		
13																		
14																		
15																		
16																		
17																		
18																		

LES FRASES BOGES

Ordena els quadres i llegiràs algunes de les frases típiques d'alguns professors.

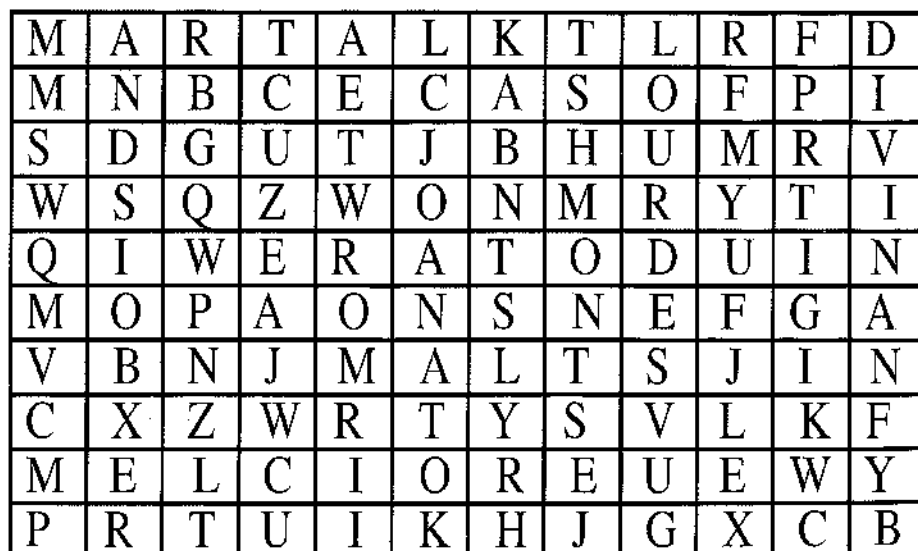

M^a del Mar Cabré i Sabina Llop

SOPA DE LLETRES

Troba el P.A.S. (Personal d'administració i serveis) del nostre centre.

PREDICCIONES VERANIEGAS

Este es el pronóstico que he hecho, según previa consulta a la cartomancia, para augurar signo por signo, su futuro para este verano. Espero que sea de vuestro agrado.

Aries: este verano gozarás de éxito tanto en tus vacaciones como en tu trabajo, pero has de estar alerta dado que sufrirás por una persona querida por su estado de salud, económicamente no te excedas ya que puede surgir un imprevisto.

Tauro: los astros no están a tu favor, tus relaciones de pareja serán muy fluctuables a lo largo de estos tres meses, ten cuidado en el trabajo.

Géminis: Gozarás de prestigio en tus lugares de encuentro y te sentirás como un rey/ina pero cuidado con las envidias.

Cáncer: no te arrepientas de nada de lo que puedas hacer y ábrete más a los demás, descubrirás que ellos sufren igual que tú, es una estación propicia para el amor estable y los ligoteos, arriégate y ganarás

Leo: el tema amoroso pasa por uno de sus peores momentos, pero no te cierres en banda en lo de conocer gente dado que conocerás a una posible pareja que te hará sentir cosas que no has vivido, perdona a los demás y serás perdonado.

Virgo: tus cambios de humor se volverán contra ti, si tienes pareja gozarás de su compañía pero puede que te la quieran arrebatarse, así que elimina las malas influencias de tu vida y no cuentes más de lo debido.

Libra: tu estado de ánimo aflorará rápidamente, a la vez que tus ingresos, estación propicia para las apuestas mínimamente arriesgadas

Escorpio: vigila con tus parientes porque intentaran hacerte sentir mal por tus pocas aportaciones

económicas o tus gastos, mídete con las palabras, podrás ofender a alguien sin desearlo.

Sagitario: tu tema económico se verá recuperado por tus grandes avances en el terreno laboral, pero vigila con los de tu alrededor porque podrían abusar de tu confianza y tu suerte, cuida más a los tuyos y te verás recompensado/a..

Capricornio: uno de tus mayores problemas se verá solucionado pero poquito a poco, no te preocupes si con tu pareja no estás como quisieras, dale tiempo y todo se arreglará, vigila con los desconocidos, porque te podrían hacer pasar un mal momento.

Acuario: Este signo es el que peor se verá afectado es todos los sentidos, dado que su arrogancia o su inocencia le hará perder muchas cosas, si sabe controlar esos defectos, podrá salirse airoso de cualquier situación.

Piscis: tus corrientes te arrastrarán a un río de indecisiones, pero si tienes las ideas claras podrás arreglarlas con bastante sutileza y elegancia, quedar bien con los demás será vital, puede que no se sientan lo suficientemente queridos y te den de lado,

David, El brujo.

18	E	S	T	R	A	T	O	S	P	E	R	A	R	U	B	N	O	
17	L	C	O	V	A	R	S	D	E	A	I	R	T	E	M	O	E	G
16	H	E	I	T	E	S	U	T	I	N	T	O	N	A	N	E		
15	C	S	S	A	R	O	U	F	E	O	L	O	G	I	A			
14	T	U	D	E	L	A	T	Z	E	U	G	I	R	D	O	R		
13	R	E	U	T	I	L	I	T	Z	A	R	E	T	I	R	O		
12	I	R	T	R	L	A	V	A	U	I	D	U	T					
11	C	I	N	A	M	A	M	A	T	H	R	N	I	T	A	I		
10	I	A	T	S	O	S	E	R	E	R	E	S	A	R				
9	T	I	P	A	X	I	A	S	E	I	M	A	N	A	S	A		
8	A	T	V	A	R	A	S	E	I	M	A	N	A	N				
7	T	A	N	D	O	G	M	A	T	V	U	O	I	L	B	O		
6	P	I	R	A	G	M	S	M	O	L	U	C	I					
5	O	O	A	R	L	A	D	O	R	I	A	L	C					
4	N	E	T	C	O	N	S	P	I	R	A	N	T	A	P			
3	A	T	R	I	B	U	T	I	U	C	O	D	O	R	N	I	U	
2	I	S	O	M	E	R	A	S	A	K	O	I						
1	P	O	I	I	E	S	P	O	R	T	I	U	S	O	P	R	E	
18																		

Alumnes de 2n BATX- A

Alumnes de 2n BATX- B

Alumnes de 2n BATX- C

Alumnes de 2n CFGS Animació d'activitats físiques i esportives

Alumnes de 2n CFGM Preimpressió en arts gràfiques

INSTITUT D'ENSENYAMENT SECUNDARI
JOAN ORO

Ctra. Saragossa, km. 464,2
25002 Lleida
Tel. 973 268 399
Fax 973 275 662

e-mail: iesjoanoro@centres.xtec.es
web: <http://www.xtec.es/centres/c5002787>